

JAK LVOVÉ

PETR SCHINK

**JAK
LVOVĚ**

P E T R S C H I N K

PETR SCHINK V NAKLADATELSTVÍ EPOCHA:

Vylévání krve
Jak tvové

JAK LVOVĚ

P E T R S C H I N K

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Petr Schink, 2015
Cover Illustration © Jan Doležálek, 2015
Cover Art © Lukáš Tuma, 2015
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2015

ISBN PDF 978-80-7425-460-4

Pro tebe.

Jak lvové bijem o mříže,
jak lvové v kleci jatí,
my bychom vzhůru k nebesům
a jsme zde Zemí spjatí.

Jan Neruda, *Písň kosmické*

JD
19

1. KAPITOLA

„No tak, přece nejsi taková padavka!“

Hlas si ze mě utahuje a nutí mě vstát. Muž, kterému patří, tu není. Nic tu není. Jen podzemní kobka se stropem tesaným ve skále, rozsápané a ohryzané krysí mrtvolky v koutech a dva metry dvacet vysoký trol se strupatou kůží a zuby jako noty na buben.

Malátně se hrabu na nohy, prsty tlačím do spár ve zdi. Víím, že když neposlechnu, stane se něco hrozného. Ne mně, mně se už stalo. Jemu.

Vlhká dlažba klouže. Ochozené podrážky velkou stabilitu neskýtají, ale než se opět poroučím k zemi, trol mě lehkým plácnutím zvedne. Rána mě vymrští do vzduchu, ovšem gravitace bývá ke tvorům bez peří nemilosrdná. Vzápětí se kutálím po podlaze ze štípaných kamenných desek.

Daří se mi ustát to nedůstojné válení sudů, skončím v podřepu a instinktivně sahám po zbraních. Paže zkřížím na hrudi jako už tisíckrát předtím a jako už tisíckrát předtím ucítím v dlaních ohmataný rybí vzor na pažbách sterlingerek. *Ne, tentokrát ne!* okřiknu se. Pouštím pistole a postavím se. Trochu rozkývaně a nejistě, jako herec amatér, který neví, co si počít s rukama. Přesto hlas z neznáma usoudí, že je zapotřebí mě potrestat.

„Ruce!“

To jediné slovo stačí víc než dost.

Vzápětí je trol těsně u mě. Opičím zhoupnutím na svých dlouhých prackách je schopen neskutečně rychlých přískoků. Jeho krátké, silné nohy se snad ani nedotýkají země. Vrátek v rohu místnosti řinčí a skřípe, jak uvolňuje další metry poutacího řetězu. Trol se ani nesnaží o nějaké finesy, prostě mě srazí s energií rozjeté lokomotivy.

Ohromná masa svalů a štětín se nade mnou tyčí jako zeď. Pach, který se z tvora line, připomíná psí kotec a otevřenou latrínu v jednom. Bezmocně sleduju, jak v mozolnatých prackách svírá mé dlaně. Pohled se mi rozostřuje a chvílku mám pocit, že se dívám na dětské dlaně v sevření láskyplného rodiče. Trol mhouří tupá očka, jako by se rozpomínal, co že to měl v úmyslu. Pak stiskne. Jediným pohybem mi z dlaní vyrobí neužitečnou změť rozlámaných kostí a rozdrčeného masa.

Hned na to ho podle drnčení napjatého řetězu vrátek strhává zpět do kouta, aby mě, zdivočelý krví, neroztrhal na kusy.

Řvu. Řvu tak strašně, až mě ozvěna v kobce ohlušuje a vrací se mi pořád a pořád, i když už nemám sílu ani dýchat. Bolest je tak hrozná, že chci umřít, i přesto, že ještě před okamžikem bych udělal cokoliv, abych přežil. Ne kvůli mně. Kvůli němu.

Prázdny žaludek se bouří a pumpuje mi do úst hořké šťávy. Kypí mi nosem a tečou po bradě. Prsty vyvrácené z kloubů, nehty černé a fialové, dlaně jako špatně uplácené kusy sekané. Pokusím se ruku sevřit v pěst a v následující vteřině o sobě nevím.

* * *

„Dívej se! Dobře se dívej!“

Chlapec vzlykl. Pokusil se schovat tvář do špinavého límce. V podzemní aréně a zároveň na desce stolu si právě mohutný válečný výpěstek pohazoval s hubeným mužem jako s rozbitou hračkou.

Oči se nemohly rozhodnout, zda se dívají na okno do jiného děje kdesi daleko nebo na maličké trpaslíky, svádějící svůj životní zápas mezi dřevěnou miskou a nakousnutým jablkem.

S každým dalším úderem, s každým pádem a opětovným klopotným vstáváním, jako by se v muži uvolnilo ozubené kolečko, praskla pružinka. Jeho pohyby malátněly, ruce

a nohy se klinkaly na povolených vodičích šňůrkách svalů a šlach.

„Řekl jsem, dívej se!“

Muž v kápi zasyčel a sevřel chlapcův zátylek jako králičí krček. Donutil ho obrátit pohled ke scénérii na stole.

„Vidíš? Ani ty jeho slavné pistole mu nepomůžou. Je nic! Sračka! Ubožák! Takový chceš být?“

„On tě dostane! Zabije tě! Vím to!“

V dětském hlase rezonoval strach i odvaha v proměnlivém poměru. Muž v kápi se rozhodl, že je čas na další životní lekci.

Útlé prsty na chlapcově krku se zatály a na hřbetu dlaně vystoupily ostře vyrýsované podkožní struktury – příliš pravidelné a spletité, než aby šlo o šlachy a žíly.

Kluk vypískl a ztuhl. Náhle jakoby se nemohl nabažit pohledu na boj. Vytřeštěnýma, nemrkajícíma očima hltal obě postavičky a chvíl se po celém těle. Pak se něco stalo, ze sevřených rtů ukápla krev a stále otevřené oči se obrátily v sloup. Metafyzický impuls byl příliš silný, chlapec omdlel. Přesto však zůstal sedět a nevidoucím zrakem probodával desku stolu.

Boj mezi nádobím gradoval. Mužiček po úderu škobrtl, odvalil se a učinil patetický pokus tasit ty své práskací hračky.

„Ruce!“ zavrčel zahalený muž otráveně a odvrátil se.

Bylo třeba postarat se o bezvědomé děcko. Postavičky zesklivatěly a rozlily se jako střípky ledu v jícnu tavicí pece. Na stole z ničeho nic leželo zrcadlo v ozdobném rámečku a muž v kápi ho automatickým pohybem shrábl do záhybů pláště.

Chlapec zvláčněl a sesunul se ze židle. Dýchal zhluboka a pravidelně v klidném, sny nerušeném spánku. Zakuklenec si ho jediným pohybem nadhodil v náručí a odnesl na pohovku v rohu prostě zařízené cely.

Stůl, židle, palanda s tenkým slamníkem a dva kbelíky. Jeden s poklopem na vykonávání potřeby, druhý s naběračkou na vodu; to bylo všechno, co malý vězeň potřeboval k životu.

Světlo do cely pronikalo úzkým průzorem v hrubě omítnuté kamenné zdi. I kdyby si někdo dal tu práci a přisunul ke stěně stůl, na něm vybalancoval židli a vyšplhal nahoru, uviděl by jen a pouze zeď protější budovy bez oken.

Pokud bylo třeba s vězněm promluvit po setmění, louč nebo světelný krystal si přinesl hostitel sám. Když sem před týdnem chlapce přivedli, neprozřetelně mu ponechali petrolejovou lampu. První strážný, který přinesl jídlo, skončil s otřesem mozku od těžkého kovového stojanu svítilny. Druhému prosekl střep z cylindru tvář až na kost.

Malý Granus byl bojovník a muž v kápi to dovedl ocenit. O to zábavnější bude zlomit ho a opět vytvarovat.

Těžké dveře se zabouchly, závora se šoupnutím dřeva o kov zapadla na své místo.

Na chodbě se k muži připojila další zakuklená postava – menší a shrbená věkem.

„Je připraven?“ zachřestil hlas jako hrst oblázků hosená na plechovou ohradu.

„Ještě ne, mistře Conchobare. Pořád má naději, ale nebude těžké mu ji vzít. Dám pokyny, aby van Hautena do zítřka postavili do latě. Musí být na svou popravu fit!“

„Politovánímhodné, že se takový talent dostal do rukou industriáloví,“ zachřestil opět stařec. „Jeho matka projevila tragický nedostatek úsudku. Naštěstí to nejsou škody, které by trocha sebekázně a dobrého vedení nedokázala napravit. Stejně jako kdysi u tebe.“

Menší zakuklenec zakašlal nebo se snad zasmál a zastavil se u chodby zavrtané ve skalním podloží jako žížalí cestička.

Skalní tvrz byla postavena před celými věky a spodní patra se ztrácela v puklinách a napůl zasypaných jeskynních prostorech. Ačkoliv se současní obyvatelé hradiště hrdě považovali za následovníky dávných stavitelů, věděli jen málo o podzemních slujích dýchajících slanou mořskou vůní. Vyšší a mladší zakuklenec stiskl rty, když na to pomyslel. Nechtěl neuváženou poznámkou popudit staršího druha.

„Dej vědět, až bude Granus dost daleko. Začneme okamžitě s uzavíráním klece,“ pronesl ještě stařec, zatímco mu

na holé dlani vykvetlo světlo. Ozařovalo cestu do nitra skály a v poryvech chladného průvanu se ani nezachvělo.

Mladší muž učinil směrem k jeho zádům gesto, které zjevně prováděl dnes a denně tolikrát, až mu přešlo do krve – pravačka naznačila mřížoví klece a levačka otáčení klíče. Pak vykročil k nejbližším dveřím. Ještě by měl navštívit svého známého v kobkách. Věděl, že toho muže se nevyplácí podceňovat, nakonec však zvítězila únava po celodenní vyčerpávající práci s chlapcem.

Přijetí do bratrstva Caignean Óir, to byl náročný a dlouhodobý proces – a on by byl nerad, kdyby jeho vinou zbytečně zemřel nový nadějný adept. Mistr Conchobar s ním měl velké plány. Mladíka píchlo u srdce žárlivostí, ale honem ten pocit potlačil.

Světlo z chodby krátce ozářilo zařízení jeho pokoje, ne o mnoho bohatší než to v cele Abelia Granuse. Muž sebou praštil na lůžko a dveře se tiše a bez přičinění lidské ruky zavřely.

* * *

Rozkývané ocelové žebříky a lávky se pnuly kolem střech lughoských činžáků jako rezavé liány. Ulehčovaly práci pokrývačům, komíníkům i zlodějům. A také mně.

Město, přidušené pokrývkou smogu, blikalo do noci duhovým přísvitem plynových lamp. Obvykle by zářily docela obyčejně do modra, ale výpary z průmyslové čtvrti jim propůjčovaly příděch růžové, světla zelené a nachové. Pece v průmyslové čtvrti ozařovaly i v tak pozdní hodinu obzor hrozivou rudou. Z píšťalových průduchů plynových jímek vyšlehl co chvíli plamenný jazyk, aby vyděsil a oslepil noční dravce, slídící v temných uličkách. Lughos Stadt by si zasloužil pár hodin opravdové, černočerné tmy, aby si oči jeho nespočetných obyvatel odpočaly, ale to se ve věku páry a ohně dalo očekávat jen stěží.

Vzduch těžký popílkem mrazil v plicích, ale mně bylo ve dvou svetrech, koženém kabátě a šále natříkrát obtočené kolem krku příjemně. Nečekal jsem ostatně dlouho. Podle Gynewur se „ta věc“, jak

se kulantně vyjádřila, objevovala pozdě po půlnoci, takže jsem měl čas uložit Abelia na kutě. Než jsem vyšplhal sem, na kluzkou ploštinu za komínem, koupil jsem si u pouliční prodavačky pečené kaštanů, které mě teď hřály v kapse a sváděly k tomu, abych s nimi udělal krátký proces. No co, vychladlé stojí beztak za houby, odbyl jsem rázně svědomí a hodil si jeden do pusy. Abeliovi koupím čerstvé.

Málem jsem se zakuckal, když do nočního ticha bouchly okenice a povětrí ožilo údery blanitých křídel. Více než zvuky mě zalarmovala nepřirozená aura tvora, který nepatřil do mého světa. Stačila mi postavit chloupky do pozoru a zalarmovat mě do stavu plné bdělosti. O parapet v okně přes ulici zaskřípaly spáry.

„Přes ulici, sakra,“ zaklel jsem v duchu. Vyprávění Gynewřiných kurev nebylo moc přesné. Většina se shodovala, že netvor po útoku zmizel někde ve Sladovnické uličce. Úzký průsmyk mezi Pivovarnickou ulicí a stanicí městské nadzemky připomínal dva příkré útesy tyčící se do výšky dvaceti metrů a obnášel desítky bytů, čtyři dvorky, osm skladišť a dvě tři slepé uličky vybíhající k říčnímu toku a tešarské manufaktuře. Víc informací by byl luxus, na který jsem nebyl zvyklý.

Řešení mi padlo do oka náhodou. Vlastně jsem se o ně celou dobu opíral. Mnoho domů v Lughos Stadtu spojovaly nadzemní lávky – moudré opatření ve městě sice zbudovaném na pevných kamenných základech, ale s horními patry vesměs ze dřeva nasáklého fermeží. Od té doby, co se rozmohla móda parovozů a trojkolek sršících na všechny strany jiskrami, kokrhál v ulicích téměř každý týden červený kohout. Bezpečná cesta na střechu sousední budovy pak znamenala rozdíl mezi životem a smrtí.

Ze skob zapuštěných do cihel jsem vyhákl dlouhý žebřík připevněný k lávce ocelovým kloubem. Vrzalo to příšerně, nikdo si dlouhý čas nedal práci s údržbou, na pohmat se však zdálo, že rez kov jen olízla.

Dlouhý stín žebříku se natáhl přes uličku. Na opačné straně jsem se vyhnul očkům, do kterých měl zapadnout jako do zámku, a žebřík ztěžka zaduněl o parapet podkrovního okna.

Tak úplně jsem se netrefil. Sklo zařinčelo a vysypalo se na dlažbu o čtyři patra níže. Někdo spustil sprostou litanii a do toho vyl a štěkal velký pes. Zmatek nad zmatek, ten je třeba využít. Zkontro-

loval jsem sterlingerky v podpaží – vypadalo to, že je budu potřebovat – a vyhoupl se na šprušle. Pohledem jsem fixoval rozbité okno a bláznivé mihotání noční lampičky uvnitř pokoje.

Bylo to jen pár kroků, přesto jsem poslal vděčnou modlitbu milosrdné tmě, díky níž hloubka pode mnou ztrácela na hrozivosti.

Sotva jsem položil podrážku na parapet, ze tmy se vynořila zubatá tlama. Žluté tesáky minuly můj kotník sotva o půl centimetru. Poslal jsem dovnitř olověný polibek na přivítanou a šelma s kňučením zmizela. Nějaký opilec dole na ulici nadával, když mu o klobouk zabubnovaly střepy květináče. Byty kolem ožily hlasy a světlem, ale nikdo nevystřčil nos. Lughoští byli zvyklí na divné věci a věděli, jak se v takové situaci zachovat.

Sehnul jsem se a vecpal se nízkým oknem dovnitř, uši nastražené a tělo napjaté ke skoku při sebemenším náznaku nebezpečí.

V bytě zněly dva dechy – jeden, těžký a přerývaný, patřil postřelenému zvířeti, druhý, pisklavý a vystrašený, člověku. Snad ženě.

„Ve jménu sfér ohně i vzduchu, budiž světlo!“ zakvičel hlásek, jehož pohlavní příslušnost mi stále unikala. Po zádech mi přešel hřeben kartáčující proti srsti a v pokoji se rozjasnilo. Nepřirozené světlo přejíždělo s houpáním sem a tam po místnosti a znemožňovalo mi zachytit jakýkoliv detail.

„Opovažuješ se rušit velké dílo?!“ blekotal mužik v černé noční košili s vyšitými půlměsíci. Krčil se uprostřed křídového kruhu a zíral na mě skrz upackanou křišťálovou kouli. „Nechť démoni navěky rvou tvou duši na cucky! Poznej jejich hněv!“

Lehkým úkrokem jsem uhnul vržené kouli. Těžký kus čírého křemene se s dutým bouchnutím zakutálel někam mezi vyřezávané nohy ušáku. Tolik k hněvu démonů.

Překročil jsem kruh vyškrábaný křídou s přímo maniakální pečlivostí do prken a od podrážek mých bot modře završelo. To byl veškerý pyrotechnický efekt. Aby mě podobné hokus-pokusy ovlivnily, musela by být vůle, která je živila, mnohem silnější.

Koutkem oka jsem pátral po postřelené šelmě, ale neuvěřitelný nepořádek všude kolem mě sváděl ze stopy. Krvavé cákance mizely někde mezi stohy knih, pod stolem zaházeným špinavým prádlem a něčím, co vypadalo jako napůl vykuchaný lidský trup zbavený končetin a hlavy. Evidentně jsem byl na správné adrese.

Byt byl kdysi dávno bohatě zařízený. Okna zakrývaly sametové závěsy až k zemi, koberec mi dlouhým chlupem leštil bagančata a nábytek z tvrdého cizokrajného dřeva překypoval uměleckými řezbami na samotné hranici vkusu. Všechnu tu nádheru však pokrývala vrstva prachu a mastné špíny. Na každické volné ploše se kupily štosy grimoárů pochybné kvality, promíchané se zbytky jídla a umolousanými podolikačkami.

Většinu svazků jsem znal aspoň od vidění. Běžná veteš, kterou jste pořídili v leccjakém druhořadém metafysickém kiosku. Triky v těchto knihách by vám stačily možná jako zábavný program pro večírek s překvapením. Opravdová moc nikdy nespočívala na stránkách knih. Moc klíčila v metafysických kolegiích starších než základy císařského paláce. V mozcích natolik pokřivených poznáním, že nebylo radno rušit je v jejich podivném bádání za zdmi staroslavné městské university.

„Tak kde je?!“ udeřil jsem na mužíka.

Zkusil mě poplivat, a tak jsem mu vrazil facku. Hlava na dlouhém hubeném krku se zakývala dopředu a dozadu jako u hračky. Nejradši bych si hned otřel ruku, přestože jsem měl rukavice. Ve vykulených krátkozrakých očkách se objevila nevěřičná výčitka. Chlapík nedokázal pochopit, že jsem narušil jeho kruh a beztrestně vztáhl ruku na adepta temného umění. Takové věci se v jeho malém světě čtyř zdí prostě neděly.

Tím veškerý odpor opadl. Slina zůstala viset na řídkém kníru a nedovařený metafysik se skrčil do klubíčka. Popadl jsem ho za límec a táhl ven z kruhu.

Jakmile se ocitl sotva špičkou palce mimo ochrannou křídovou bariéru, divadlo začalo nanovo. „Ona mě dostane!“ bránil se, jako bych ho táhl do hluboké vody. Kopal nohama a kvíčel: „Nee! Pust!“

„Kdo je ona?“ chtěl jsem se zeptat, události mě však předběhly.

Měkké tlapy zlehka došláply na koberec a zvířecí dech náhle chrčel mnohem hlasitěji a naléhavěji. Z kupy odpadků vylezla obluda spíše politováníhodná než hrozná. Na povislé a vráscité tělo staré ženy někdo narouboval hlavu velikého mastifa. Ohrnuté pysky odhalovaly nepřirozeně dlouhé špičáky. Ze zad trčela tvorovi plachtovitá křídla z lidské kůže roztřepená a polámaná mou kulkou. V přítmi jsem nejasně rozeznával laciná tetování přístavních kurev.

Z místa spoje na lopatkách se šířila černá skvrna sněti. Paže patřily rovněž člověku, ačkoliv původně jistě mladšímu a silnějšímu, stejně tak prsa měla o pár křížků méně než zbytek těla. Dlaně nahradily orlí spáry.

Tady končily Gynewřiny děvky, lépe řečeno jejich části. Ubohé ohryzané zbytky pak ráno nalézali náhodní chodci – ctihodní občané, kteří sice velkoryse přehlíželi, že se jejich sousedství po setmění mění v rejdiště kurev a jejich kunčoftů, hůře však už snášeli pach zamřelého masa a střeva rozvěšená po veřejném osvětlení.

Sflikovaná harpyje mřila k zakrslé parodii na metafysika. Ačkoliv stěží držela pohromadě, jistě by s ním dokázala udělat krátký proces. Psi čelisti si zachovaly sílu a šubnutí ostrých spárů by vyruvalo vnitřnosti z jehněte.

Vytáhl jsem sterlingerku a střelil. Netvor sebou škulbl, ale jinak udělala rána větší dojem na mužíka. Ještě více vykulil oči barvy myšího trusu a koberec pod ním ztmavl močí.

„Ne-ne-ne! Nestřílej! Ona je moje, přináší mi kousky do skládačky...“ mumlal stěží slyšitelně. „Krásně štavnaté kousky.“

Harpyje se sunula vpřed, ačkoliv jí střela rozbila paži v kloubu. Nešla po mně.

Smetl jsem z jednoho křesla závěj knih, sedl si a pozoroval. Muž tiše kňučel a nemotorně se zavrtal pod palandu. Harpyje jediným máchnutím drápaté paže rozervalo matraci, až se z ní vyhrmula ocelová péra. Vyděšený chlapík po čtyřech vycouval rovnou pod uslintanou psí mordou. Zuby se mu sevřely kolem krku, jako když fena kárá nezdrárně štěně. Dvě prudká potřesení, prasklo to a muž znehybněl.

Malý trest za vytvoření zrůdnosti, která noc co noc rozsévala smrt v ulicích Lughos Stadtu. Podle Gynewr trvaly noční masakry několik měsíců a za tu dobu zemřelo přes dvacet žen. Přesto se ulice nepřestávaly hemžit dívčinami lehkých mravů. Jíst je třeba. Na tom nic nezmění ani celá armáda oblud.

„Skončila jsi?“

Aniž bych čekal na odpověď, vyprázdnil jsem do potvory zbytek bubínku. Kulky šubaly zavalitým tělem jako rány sochořem, ale žena/harpyje se po mně ani neohlédla. Prostě položila mordou ověčenou krvavými slinami mužíkovi do klína a zemřela.

Zvedl jsem se a prokrčupal ztuhlou páteř. Někde tady musí být semínko moci, které dokázalo rozdmýchat šílenství v té ubohé lysé hlavě. Bylo by neprozřetelné a nebezpečné, nechat je tu jako past nastroženou na náhodného nálezcce. Artefakty mívají občas tendenci padnout do rukou tomu nejméně vhodnému jedinci. Bylo z toho pak vždycky spousta krve, vystřílených kulí a pramálo zlatem cinkající odměny.

Zběžně jsem prohrabal kupy podřadné literatury. Hledal jsem dílo, proti němuž měl celý vagon tohohle braku jen cenu papíru, na němž byl vytištěn. A můj instinkt nezklamal.

Náhodně jsem rozkopl hromadu svítků a žaludek se mi sevřel nevolností. Kniha na dobře vydělané kůži se zlatou ražbou se rozevřela jako čerstvě otevřená rána. Odhalila anatomicky přesný nákres řezu tělem těhotné ženy. Obrázek byl obklopen pokroucenými značkami, z nichž bolely oči. Těžko říct, zda mě tak znechutila aura nepřirozené moci nebo samotný námět. Další mědirytiny zachycovaly proces přenosu jednotlivých tělesných částí zvířat, lidí, i ne-lidí na potracený fetus. Vše končilo obrázkem natolik bizarním a nechutným, až jsem musel potlačit nával dávení. Nedávalo mi smysl, proč by chtěl někdo vytvořit něco takového.

Chytil jsem knihu špičkami prstů za mosazné kování a hodil ji do kamen. Zasořtilo to v nich, roura do komína se zhortila jako pomáčkaná neviditelnou pěstí a litinový válec na tepaných nožkách poklesl. Z proraženého komína vyrazil snop jisker a kupy papíru a hadrů všude kolem se ihned vznaly. Jako by někdo po závějích knih rozlil špiritus. Plameny se doplazily se syčením vydražděné kobry k závěsům a přes ně na dřevěné trámy u stropu. Půda pod nohama začala být horká a to ne jen přeneseně.

*Vyběhl jsem na chodbu a cestou bušil a kopal do dveří sousedů.
„Hoří! Hoří, vylezte z pelechů!“*

Než jsem se po točitém schodišti dostal dolů, nájemníci v nočních úborech a s vyděšenými, ale odhodlanými výrazy utvořili živý řetěz k pumpě na dvoře. Oheň měl dost potravy a nevzdával se bez boje. Snad stačí strávit všechny tajnosti podkrovního pokoje, jinak se dobrovolným hasičům postará o pár nepěkných zážitků a plný pytel dohadů.

Díky okolnímu zmatku jsem se dostal na ulici, aniž by mě někdo zastavil. Venku jsem zahrnul za roh, pak ještě jednou, stříhl to přes

cizí dvorek a strhl přitom šňůru vlajícího prádla a už jsem se cítil v bezpečí. Bylo by pěkně hloupé, nechat se po vítězném boji s lidožravou obludou zlynčovat jako palič.

Unaveně jsem si kecl na nakloněný kamenný sloupek s drážkou na vrcholu. Kdysi sloužil jako stojan na závoru bránící vjezdu do dvora, teď už ho jen rozežírala psí moč.

V pekařském krámku naproti se rozžalo světlo a i přes vysokou, dvojitě prosklenou výlohu ke mně doléhal hukot a prskání strojové měchačky těsta. Za okny se míhaly zamoučené čepice pekařských učedníků. Slunce ještě ani náznakem nenakouklo přes vysoké červené střechy Lughos Stadt, ale zanedlouho provoní ulice čerstvé pečivo a po vymletých kočících hlavách se rozhrkají kola povozů se zeleninou z příměstských farem.

Cítil jsem se unavený a prázdný. Unavený i na to, dojít si pro odměnu za ženou, která mě najala. A to mě ještě čekal Abeliův zervrubný výsledek. Dobře jsem kluka znal, určitě ještě nespí a čeká, až mu převyprávím celé noční dobrodružství do nejmenších detailů. A třeba několikrát, až to bude umět sám odříkat z paměti, aby se měl čím chlubit kamarádům. Boží vědí, že jinak toho ze života se mnou mnoho neměl.

Promnul jsem si unavené oči. Ten kluk mi dělal víc starostí, než jsem si byl ochoten připustit. Brzy si o tom budu muset promluvit s někým povolaným. Zatím mi však stačilo, že je tady a já se mám o koho starat a ke komu se vracet.

* * *

Vzpomínky měly trpkou příchut'. Co mělo a mohlo být vykonáno, ale nebylo? Kdybych tehdy zamířil rovnou za Gynewr, třeba by mě mohla varovat. Měla přeci špehy po celém Lughosu. Nebo kdybych...

Hry na „kdyby“ vás mohou snadno zlomit. Raději jsem se soustředil na něco hmatatelnějšího, třeba na bolest. Ta byla pořád se mnou, držela mě za ruku, vlastně za obě, jako důvěrná přítelkyně, a šeptala povědomě znějící slůvka. Bylo by tak příjemné podlehnout, učinit z bolesti součástí vlastní osobnosti a alespoň na pár chvil zmizet pod hladinou.

Pak jsem si vzpomněl na Abea a naráz jsem se ve svém hnízdě ze slámy posadil.

Bylo čím dál zřejmější, že lidem, kteří nás sem zavlekli, jde hlavně o něj. Kvůli němu musím vydržet, musím ho odsud dostat. Nejdřív jsem myslel, že se mi někdo mstí. V minulosti jsem provedl pár nepěkných lumpáren. Za něco z toho bych si zasloužil i horší trest. Chování mých únosců však vypovídalo o něčem jiném. Chtěli mě ponížít, dokázat, že jsem jen ubohé nic, na které můžete bez dalších řečí zapomenout. A tohle poznání bylo určeno očím malého Abelia Granuse.

Hltavě jsem se napil z odkrytého džberu. Voda páchla po moči, ale spalovala mě horkost a konec konců, i kdyby to moč byla, mohla být jen moje. Zatím jsem se neodvažoval vstát, na zemi jsem se pohyboval po kolenou a loktech, zmrzačené dlaně vytrčené před sebe jako přecitlivělá hmyzí tykadla. Bolel mě i závan větru, snítka slámy, která se otřela o živé maso.

V mezeře pode dveřmi se rozjasnilo, někdo byl na chodbě.

„Hlavně nic nezkoušej, hafík má povolenej řetěz a udělal by s tebou krátkej proces!“ ohlásil se strážný.

Měl ze mě respekt. Hned po příjezdu jsem ho trochu přidusil na bandalírech. Od té doby uplynula celá věčnost. Několik lidských životů plných utrpení. Týden.

Bandalíry i s pistolemi mi zabavili, to bylo celkem pocho-pitelné. Co jsem nechápal, bylo, proč mi je při každém utkání s trolím výpěstkem vraceli. Podle váhy byly pistole nabitě, ale když jsem se pokusil vystřelit, přišel krutý trest. Brzy jsem se naučil, nechat se prostě a jednoduše zbít do bezvědomí. Většinou jsem se probral až tady – ve stíněné kobce vystlané slámou. Ošetřili mě a občas jsem dostal i něco k snědku. A to všechno znovu a znovu. Pořád dokola, každý den.

Nedal jsem se zlomit jen kvůli Abeliovi. Ten kluk byl na mně závislý. Jistě čekal, že mu přijdu na pomoc. Nikdy jsem nebyl rytíř v zářivé zbroji, spíš pobuda v otrhaném kabátě, ale teď jsem se ze všech sil snažil hrát roli rytíře kvůli malému chlapci, se kterým jsme na sebe tak nějak zbyli.

Vrzly dveře a objevil se strážný navlečený v černém prsním krunýři s měděnými lemy. Za sklopeným hledím helmy tékaly krví podlité oči. Muž musel být náruživý piják. Že jsem se nemýlil, dosvědčovaly i nejisté pohyby a dech páchnoucí žitnou.

„Něčím ti natru pazoury, tak nastav!“ zavrčel a nečekaně si odříhl. Nehybným ovzduším kobky zavanul pach lihu a zvratků. „Bude to?!“

Strážný se chytil zdi a plnou vahou mi došlápl na hřbet. Zafuněl jsem bolestí a děsivým pocitem bezmoci. Mohl jsem se jen natáhnout jak dlouhý tak široký a potupně nastavit bolavé dlaně.

Chlap spokojeně zachrochtal, sedl si do slámy a z brašny vytáhl upatlanou dózu. Přestože byla zavřená, linul se z ní příšerný záhrobní smrad, já však měl své zkušenosti a věděl jsem, že účinný lék je málokdy sladký jako malina a voní po růžích. Ruce proměněné v kostěnou skládačku se chvěly bolestí a nedočkavostí zároveň. Očekávání úlevy bylo tak silné, že jsem se nervozitou rozhiňal.

První dotek byl jen o málo příjemnější než výlet do parní drtičky celulózy. Dal jsem si záležet, abych neřval, ale syčení, úpění ani nezvladatelnému třasu jsem se vyhnout nedokázal. Naštěstí mast chladila a zároveň přinášela znečitlivění. Jako bych si dlaně máčel v ledové bystřině tak dlouho, až se proměnily v ojíněné kusy mrtvého dřeva. Ale všechno bylo snesitelnější než hroudy masa reagující na sebemenší dotek jako na ránu kladivem.

Pohledem jsem zavadil o kabelu strážného. Uvnitř se válely další dózy, pečlivě vycíděná lanceta na pouštění krve, hadříky napuštěné léčivými roztoky, skoro prázdná lahvička s lihem...

Zatímco se strážný zabýval levou rukou, ošetřenou pravačku jsem ponořil do kožené brašny. Chtěl jsem popadnout lancetu, ale zapomněl jsem, že na hmat se nemůžu spolehnout. Brašna se převrhla a zem skropila krev. Má krev. Lancetu jsem kupodivu nahmatal. Nesvíral jsem ji však mezi pokrivenými prsty. Jako jehla ostrý hrot snadno projel dlaní a zůstal pevně vězet mezi kostmi.

Strážný zareagoval pomalu. Byl opilý a já navíc nevypadal zrovna nebezpečně. Sáhl po meči, ale to už jsem mu tiskl pravačku k hledí přílby. Tu samou pravačku, z jejíhož hřbetu čouhala rukojeť chirurgického nástroje. Loktem jsem udeřil do hladké střenky z rohoviny. Chirurgický nástroj projel skrz maso a zmizel v mřížovém hledí. V dlani mi po něm zůstala hrozivá díra.

Muž zaječel, těžko hádat, zda překvapením nebo bolestí, a začal si rvát přílbu z hlavy. Lanceta mu ten zprohýbaný oceťový nočník přišpendlila k lebce. Postavil jsem se a dupnul chlapíkovi do tváře. Hledí se promáčklo a nastalo ticho.

Omotal jsem si díru v dlani kusem hadru z vojákovy podolky a rychle mu od pasu utrhl kruh s klíči. Sice jsem si nedokázal představit, jak si odemknu, ale problémy se mají řešit krok za krokem. Ještě jsem mu z pouzdra na stehně vytáhl dýku, ale nedokázal jsem ji udržet. Proklouzla mi prsty kluzkými masť a zapadla do slámy. Nechal jsem ji tam a obezřetně otevřel dveře kobky.

Vchod do mého brlohu byl nízký jako průlez do kurníku. Nesměle jsem vykoukl – venku ani noha. Chodba se na obou stranách po pár metrech ztrácela v zatáčce. Krátkou píku, opřenou vedle dveří, jsem si zahákl pod loket jako berlu a vyrazil nazdařbůh zvoleným směrem. Po stěnách z hrubě otesaného živce se rozlézaly mastné skvrny od olejových lamp. Co deset metrů se z hlavní tepny oddělovala boční chodbička končící u dveří zapuštěných ve skále.

Labyrint nepůsobil jako dílo stvořené člověkem. Neviděl jsem jediný ostrý úhel, chodbičky se kroutily, klesaly, stoupaly a zužovaly zcela beze smyslu. Horečnatá fantazie mi vykreslila tělo ohromného, mrtvého obra, v jehož zkamenělých cévách jsem odsouzen bloudit navěky.

Byl jsem si jistý, že Abelía drží někde jinde. Cítil jsem zřetelně jeho auru, když mě pozoroval při mém boji s trolem, tady po ní ale nebyl ani závan. Nízká dřevěná vrátka do cel mých spoluvězňů jsem míjel bez povšimnutí. Zpoza některých se ozýval skřek, prosby, pláč... a jednou dokonce podivuhodně krásný zpěv.

Napadlo mě, že kdybych několik vězňů osvobodil, společnými silami bychom se snáze probili ven. Dokonce jsem se už chystal odstrčit těžkou závoru z jedněch dveří, pak jsem ale přes masivní prkna uslyšel tlumené chroptění a slizké mlaskavé sténání, které rozhodně nemohlo patřit člověku. Z druhé strany se na prkna namáčklo něco těžkého a já měl pocit, jako by ze mě něco nepopsatelně starého a zlého vysávalo mou nejnvtřnější podstatu. Odskočil jsem jako po úderu elektrinou a pokračoval v cestě. Tady hrál každý sám za sebe.

Na křižovatce dvou chodeb jsem zůstal stát. Obě byly stejně široké a já náhle netušil kudy dál. Už nějakou dobu jsem neminul žádnou celu. Zprvu jsem to považoval za dobré znamení, taky jsem se ale mohl dobelhat do nepoužívané části katakomb. Ty tam byly opracované balvany usazené na sebe s řemeslnou zručností. Procházel jsem teď pod klenbou vykutanou ve skalním masivu krompáči dávných horníků.

Únava se mi usadila na ramenou jako zlověstná víla a přemlouvala mě, abych aspoň na okamžik ulehl na chladné kameny a zavřel oči. Zapotácel jsem se slabostí a ušel ještě pár kroků, když tu se mi za zády ozvalo povědomé řinčení a funění.

Zvedl jsem hlavu a všiml si železné tyče zapuštěné do stropu. Těžký řetěz s články nahlodanými rzí, křižoval strop chodby jako vodící lajna pro podzemního hlídače.

Hafík se vynořil ze tmy a vyrazil ke mně rychlými přiskyky. Jeho kostnatá ramena porostlá štětinami se do úzké chodby skoro nevešla. Plešatou hlavou bez čela narážel do stropu, ale to ho nezpomalilo.

Chtěl jsem se vrhnout zpět do cely vyhryzané ve skále nebo si možná nějakou provizorní vyhrabat na místě, ale věděl jsem, že nebudu dost rychlý. Zároveň jsem věděl, že v úzké chodbě nemám šanci na obranu a tentokrát tu není žádný tajemný hlas, který by trola zastavil.

Klekl jsem si a pokusil se dostat ratiště píky do praskliny v dlažbě. Z brady mi stékaly kapky potu a slin, jak jsem námahou skřípal zuby. Zatlačil jsem píku do země více silou

vůle než smekajícima se a bolavýma rukama. Nakonec jsem násadu sevřel mezi pokrčená kolena, napjal všechny svaly a zavřel oči.

Rozběhnutý trol se ani nesnažil zabrzdit, byl zvyklý pohazovat si se mnou jako s oblíbenou hračkou.

Půltunové tělo narazilo do píky a zprostředkovaně i do mě. Ratiště zadrnčelo a prasklo. Jeho zbytky mě nevybíravě praštily do žeber a nad hlavou mi proletěla hora svalů a te-sáků. Trol se neelegantně rozplácl a vrazil si tak hrot píky ještě hlouběji do podbříšku. Svíjel se, kopal kolem sebe a nemotornými prackami si drásal břicho, hrot však už zcela zmizel v měkké tkáni.

Po několika úmorně dlouhých minutách řev ustal, ještě dlouhou dobu se však za mými zády ozývalo tenké pištění, ne nepodobné dětskému pláči.

Postupoval jsem podél vodící tyče u stropu. Vedla mě nejasná myšlenka, že někde tam, kde tyč začíná nebo končí, by se mohl nacházet i východ. Louče zmizely a zdálo se, že světlo vzlíná ze samotných kamenných stěn. Bylo slabé a naze-lenalé. Ale možná už mi podzemí lezlo na mozek a já si vše jen vysnil. Každopádně jsem se teď pohyboval kupředu spíše po hmatu.

Šel jsem stále napůl opřený ramenem o kámen, ruce co nejdál od těla. Nebolely. Na druhou stranu jsem v nich neměl žádný cit a klidně bych si je mohl neopatrným pohybem ještě více poranit. A pak jsem místo chladného kamene pod ramenem ucítil hrubou dřevěnou strukturu. Tohle nebyly dveře do cely, ale pořádná bytelná vrata, po obvodu s hřeby velkými jako trolí palec.

Rezaty zámeč ve vratech vypadal, že patří ke klíči, co jsem uzmul strážnému. Opuchlýma rukama lepkavýma krví jsem se možná půl hodiny snažil trefit do dírky. Když se mi to povedlo, zjistil jsem, že rozměklá bříška prstů nedovedou sevřít klíč dost pevně na to, aby jím v zámku pohnuly.

Plakal jsem námahou a kované očko na konci klíče přitom klouzalo v krvi. Účinek masti vyprchával a při každém pokusu o pevnější sevření mě omráčila bolest. Rozlámané

kosti skřípaly a jejich ostré konce napínaly kůži. Nakonec jsem klesl na kolena a chytil klíč do zubů. Šel ztuhla, ale aspoň trochu se pohnul. Ještě kousek, ještě... Do jazyku se mi zapíchla ulomená stolička. Nepovolil jsem, dokud...

CVAK.

První ze tří.

Dveře se tiše a hladce otevřely z temnoty podzemního kobky do temnoty bezměsíčné noci. Cesta ven vedla po příkřém schodišti, které se zakusovalo dobrých pět metrů hluboko pod úroveň okolní země. Z oblohy šlo vidět jen maličkou výseč vysoko nade mnou, ale nadechnout se po týdnu, kdy jsem byl nucen čichat vlastní výkaly, čistého mořského vzduchu, to byl zážitek pro bohy.

Zima mnou otřásla a dala mi tak nepříjemně jasně najevo, že na sobě nemám nic než rozedranou kutnu z povlaku od slamníku a plátěné láptě, které jsem si sám zhotovil. Věznitelé mi sice při každém střetnutí s trolelem vrátili mé věci včetně zbraní a oblečení, po konci představení je však ze mě nevybíravě servali.

Váhavě jsem překročil kamenný práh. *Skoro jako by se mi nechtělo*, uvědomil jsem si překvapeně. Tam venku čekala nejistota. Kde to vlastně jsem a jak se dostanu zpět do civilizace? Kdo po mně půjde? A hlavně – žije ještě Abe? V podzemí jsem se mohl opájet nadějemi, venku jsem musel jednat.

Krok, druhý, třetí.

Chyba, chyba, chyba!

Žaludek se mi obrátil naruby, a kdyby to šlo, vyblil bych i pár metrů střev. Tak silný a bezohledný byl nenadálý útok nadpřirozených sil. Past. Samozřejmě, že tu byla past! Jak jinak by asi uhlídali rozlehlé podzemní vězení téměř bez stráží? Jenže to už bylo pozdě.

Černočerná obloha nade mnou se rozzářila mihotavým jasem a v lebce mi zadunělo těžké troubení kostěných rohů. Náhlé světlo vykrojilo z temnoty obrysy citadely s ostrou lomenicí střechy a zubatými hradbami. Žulové kvádry zasazené do sebe jako obří skládačka se leskly námrazou.

Od vchodu do podzemí dělilo budovu rozlehlé nádvoří. Během vteřiny se rojilo vojáky v černých zbrojích bez insignií a v uzavřených přilbách, podobných té, co nosil mrtvý strážce.

Poplach měl vzbudovat ozbrojené síly, ale hlavně zmást a vystrašit případné uprchlíky. Musím říct, že aspoň u mě to fungovalo. Případal jsem si jako liška přistižená s kuřetem v tlamě. Světlo oslepovalo a mátklo, neustávající burácení po tichu kobky děsilo. Neslyšel jsem vlastní dech, natožpak pokřik ozbrojenců.

Vrchol schodiště mi odřízli tři ramenatí chlapíci s tasenými meči. To byl konec. Mohl jsem se nejvýš pokorně vrátit zpět do díry.

„To ne! Tam už nikdy!“ řval jsem, ale neslyšel se. Panika a strach mi dodaly síly. Přitiskl jsem se ke kvádrům zídky, špičku nohy strčil do spáry a neohrabaně se vytáhl k další puklině. To samé ještě dvakrát a překulil jsem se nahoru. Tam už čekali další naháněči.

Plátěné láptě na zledovatělé dlažbě klouzaly jako čert. Odpíchl jsem se, noha mi ujela a já se instinktivně opřel o zraněné ruce. V tu ránu jsem se válel po zemi a bolestí se hryzal do jazyka. Nade mnou proletělo cosi modrého a sršícího. Šipka z kuše. Zabodla se do dlažby jako do dřeva a vzápětí se kameny roztekly. Žhavé magma mi vystříklo k nohám a provizorní boty chytly plamenem.

V šoku z bolesti, hluku a světla jsem prorazil trojčlenným komandem, osamocnému strážci unikl skluzem po dlažbě a s chodidly připečenými do hněda vyskočil na nízké cimbuří. Pod sebou jsem spíš cítil, než viděl, nezměrnou hloubku a úplně dole hřmící příboj. Zamával jsem rukama, abych udržel rovnováhu a zůstal stát. Dech mrazil v plicích, ale po těle se mi rozlévalo horko. Boty pořád ještě doutnaly, ale tohle teplo šlo odjinud – zevnitř.

Za mnou se rozestoupil půlkruh pěti ozbrojenců. Čekali, co udělám.

„Nemáš kam utéct!“ zakrákoral jeden nastuzeným hlasem.

Zároveň mávl rukou, měděné lemy jeho zbroje zazářily a vzduch se zachvěl a zhoustl. Brnění sloužila jako akumulator metafyzické energie, ale ta nebyla zdaleka dost silná na to, aby zadržela industriála mé úrovně. Ne když se opravdu odhodlám udělat osudový krok.

Teď už mě horkost doslova spalovala a hlavou se mi rojily myšlenky na to, jak by byla osvěžující koupel v moři. Tuším, že mi přeskočilo. Věděl jsem to, ale vlastně se mi to líbilo. Všechny problémy se vypařily v obláčku horké páry. Kdybych si dovolil být na jediný okamžik přemýšlet, nedělal bych to. Nedovolil jsem si to. Energetická hradba zadržela, když jsem jí prošel.

Zarachtal závěr samostřilu a do ramene mě zasáhla šipka. Rána mi paralyzovala celou ruku a křeč se rychle šířila do zbytku těla. Ještě jsem stihl mávnout levačkou a vyrvat si šipku z masa.

„Máme ho chytit živého!“

„Dyť už je to...“ slyšel jsem ještě, než mi slova urvalo od uší skučení větru.

Láptě se opět vzňaly, rozdmýchané prudkým vichrem, a plameny mi olizovaly kůži. Nejdřív jsem ječel, brzy mě to ale omrzelo. Pád trval příliš dlouho. Gravitace a porывы větru se o mě přetahovaly jako o oblíbeného maňáska.

Tmu protínaly modré blesky. Šipky narážely v efektních explozích do balvanů svádějících hluboko pode mnou tisíciletý boj s přívaly zpěněných vod. Hluboko, ale stále blíž.

Blíž.

Blíž.

Na poslední chvíli jsem se stočil do klubíčka.

Náraz na hladinu byl tak prudký, že ze mě vymáčkkl všechn vzduch. Příšerný úder otrásl každíčkým svalem a kostí. Omráčil mě a já si ani neuvědomoval spodní proud, stahující mě hlouběji pod vymletý skalní převis. Strříbrné perličky dechu stoupaly vzhůru a mě pohltila tma.

Probral jsem se svíravou bolestí v plicích. Temnota mě obklopovala ze všech stran a drtivý tlak mi z hrudi vymačkával zbytek kyslíku. Nedokázal jsem ani určit, kde je nahoře a kde dole.

Proud bublin, snad poslední, co ve mně zbyl. *Musím za ním!* Pomalými tempy rozbitých končetin jsem se vydal v jeho stopách.

V hlavě mi bušilo a já si přestával uvědomovat, proč a kam vlastně plavu. Ale plaval jsem. Plaval jsem tak dlouho, dokud jsem nespatriil mihotavé světlo lodních lamp a neuslyšel cinkání zvonu tlumené vodní masou. Poslední tempo a už mi do hrudníku proudil životodárný vzduch. Nedokázal jsem ho udržet, zvracel jsem slanou vodu a námahou skoro bez sebe plácal rukama.

Opět jsem začal klesat, pak mě do hlavy praštilo něco tvrdého. Ještě jsem po tom stačil sáhnout, než jsem znovu ztratil vědomí.

2. KAPITOLA

S Gynewr se mi povedlo usmlouvat bydlení v jednom z jejích hampejzů. Nic přepychového – kumbál v podkrovní, kde se ani nedalo vyspat s nataženýma nohama. Byl ale zadarmo a měl zvláštní vchod přes dřevěné schůdky ze dvora, a tak aspoň Abe nepřicházel do styku s průvodními jevy nejstaršího řemesla.

Děvčata od Skleněného střevíčku si kluka oblíbila a za jejich starostlivou péči jsem byl vděčný. Z některých zákazníků a jejich choutek se mi nicméně zvedal žaludek.

Dnes jsem byl k smrti unavený a představa lození po příkrém schodišti mi způsobovala mráкотné stavy. Pro tentokrát bude stačit hlavní vchod.

Skleněný střevíček si na nic nehrál. Ani nemusel. Už na dálku hýřil růžovými světly a nejbližší nároží zdobily odvážně ilustrované ceníky služeb, aby si na své přišli i negramoti. Madame Gynewr patřila k lughoské smetánce a už dávno se zasadila o to, aby měšťané brali prostituci jako běžné řemeslo. Ne všichni překypovali nadšením, když jim za rohem otevřeli pobočku Gynewřina kurvine, ale dobře stavění pásci pracující jako ochranka a mužští společníci zároveň se už postarali, aby takoví moralisté neprojevovali nic jiného, než čiré nadšení.

Pod dvěma seschlými palmami v květináčích posedával a nejspíš chrněl pantáta v kožených kalhotách a s převislým pivním pupkem deroucím se z rozhalené košile. Dolfi, voják ve výslužbě, příležitostný zápasník a toho času vyhazovač u Střevíčku, mě pozdravil zvednutím huňatého obočí. Jestli jsem si byl na tomto světě něčím jistý, pak to byl fakt, že Dolfi je opravdu jen a jen ochranka a vrátitý.

„Dneska je stará pěkně nabroušená, moc ji nedráždí.“

Zašklebil jsem se, jako bych si lokl octa, a kývnutím poděkoval za varování. Girlandy přebujelých saténových závěsů se kolem mě zavlnily.

„Stará“ byla ve skutečnosti mladá, ovšem o to nakynutější bordelmamá Ingwelda. Jedna z mnoha, kterým Gynewr za tučnou provizi pronajímala své podniky. Zrovna teď seděla na kanapíčku vybaveném bohatou sbírkou buclatých polštářků a čuřila se na celý svět, až jí pod vrstvou pudru naskákaly pupínky. Od samého začátku nedokázala překousnout, že jí z mého pobytu nekyne žádný zisk, a při každé příležitosti mi to dávala sežrat.

„Zdravím tě, královno nočních rozkoší,“ vycenil jsem na ni zuby a obličej se mi při tak nezvyklé činnosti stáhl námahou. Ale co, trocha přetvářky ještě nikoho nezabila. „Vláda děsu skončila a lughoské kurvičky můžou zase klidně spát! S kýmkoliv a za přiměřenou odměnu.“

Ingwelda odložila pilníček, buldočí čelisti sevřené, na tukem vy-pjaté tváři výraz pohrdání.

„To je dost!“ vyštěkla. „Aspoň už tu nebudeš s tím svým frackem zaclánět! Poctivý živnostníci pověsej na krk takovej outěžek, zaberou jí nejlepší cimru, a sama aby přespávala pomalu na ulici! Ale tohle si s Gynewr ještě vyřídím!“ prskala, když jsem ji opatrně, zády ke zdi, mýjel. „Ta bude čumět, až jí hodím nájemní smlouvu pod nohy.“

Musel jsem se pousmát. Gynewr nikdy nikdo nic nehodil pod nohy. Nejvýš se jí u nich plazil a poníženež škemral.

„A nezvykej si zvát sem ty svý pochybný kumpány! Vometali se tu celej večer, neutratili ani měďák, tak jsem je poslala do prdele. Nešukáš, tak tu nemáš co dělat, no né?“

Otočil jsem se tak rychle, až ta nabubřelá ropucha poděšeně kvikla a zabořila se hlouběji mezi polštáře.

„Cos to říkala? Kdo tu byl?! Co chtěli?! Je Abelio v pořádku?!“

Otázky jsem odsekával jako řezník kusy flákoty. Do Lughos Stadtu jsem se vrátil sotva před měsícem a už se o mě intenzivně zajímal jeden starý známý. A teď tohle. Spoléhát na anonymitu velkoměsta byla chyba.

„No, no... byli to nějaký vojclové,“ pípala bordelmamá, zaražená mým výbuchem. „Celí v černým, možná ochranka nějakýho parního barona. Však si je prohlídni sám, jsou nahoře. Nakonec si nějaký děvčata vybrali.“

A nezvykej si vytvářet si na mě klapačku!“ upamatovala se, kdo je tady pánem, a vrazila mi pod nos krátký prst sevřený hned třemi zlatými obroučkami.

„Já nejsem žádná obyčejná kurva. Strejda mý mámy seděl v městský radě, a kdybych chtěla, můžu tě rozmáčknot jako štěnici i s tím tvým fakanem! Mám spousty ulivnejch kunčoftů a...“

Nechal jsem ji plívat jed a vyběhl po rozvrzaném schodišti do patra. Chodbu k pokojům děvčat a mému kamrlíku zdobily laciné reprodukce známých obrazů. Mírně modifikovaných ovšem. Tam, kde originál naznačoval a podněcoval fantazii, tam jeho kopie penetrovala a prznila zcela bez zábran.

Plynové lampičky s červenými skly signalizovaly, který pokoj je volný a kde se právě odehrává jedna z mnoha variací na téma sex. Obvykle byly až na chodbu slyšet vzdechy, supění a další doprovodné zvuky jako třeba svištění důtek a občas dokonce řev, nadávky a facky, když došlo na placení. Teď bylo ticho, přestože všechny lampy svítily.

Když jsem procházel kolem posledních dveří před schůdky k mému kamrlíku, zamrazilo mě. Ne chladem. Vycítil jsem metafysickou auru mnohem silnější, než jakou bych tu čekal. Mnozí zákazníci se před akcí nadopovali afrodisiaky nebo si příslušné orgány ověřeli amulety pro větší výdrž. Tohle bylo něco jiného. Za těmi dveřmi byl meťák – a ne ledajaký.

Samozřejmě to nemusí nic znamenat, uklidňoval jsem se. I mistr tajných umění si může užít pár chvil rozkoše s někým z masa a krve. Počítám, že dokonce i obcování s nadpozemsky krásnými sukubami se jednomu přejí. Zároveň jsem věděl, že sám sobě kecám. Přidal jsem do kroku.

„Tam bych bez klepání nevstupoval,“ ochromil mě povědomý hlas a já ztuhl s nohou na prvním schůdku. „Karabela má nervózní ruku, a když si představím, že drží kudlu na krku tvého parchanta...“ Strojené zamlaskání. „Radši nemyslet.“

Emanace moci byla tak silná, že jsem samovolně skřípal zuby. Měl jsem pocit, že plavu v sirupu a každý můj pohyb se bolestně táhne, ve skutečnosti jsem však byl rychlejší, než kdykoliv předtím. Pažby sterlingerek mě udeřily do dlaní. Neotočil jsem se, netasil. Prostě jsem se oběma rukama pevně objal, sevřel pistole v podpažních pouzdrech a vypálil za sebe.

Než dozněly výstřely, už jsem se otáčel s tasenými zbraněmi a z podřepu vypálil další salvu.

BLA-BLA-BLAM.

BLAM-BLAM.

Pistole se mi v rukách zmítaly jako krvežízniví dravci, trénovaná zápěstí však okamžitě korigovala záměr. Vysoký muž v přepásaném plášti s kapucí přes hlavu měl padnout. Měl, ale místo toho jen mávnul rukou. Vlna odražené energie do mě udeřila jako žhavý poryv a olověné projektily se vypařily. Roztavené kapičky kovu nadělaly díry do koberce.

„Tohle už nezkoušej! Kdyby ses náhodou trefil, Abelia podříznou jako kuře.“

Mužovy oči se zlověstně blýskaly, ale tvář jsem nespatriil. Pod kápi panovala tma. Seběmenší odraz světla se v ní ztratil jako pěták na dně hluboké studny.

„Odkud znáš jeho jméno? Odkud znáš mě?“ vyhrkl jsem. „Co chceš? Kdo jsi?“

Pistole jsem nepustil, ruce se mi však třásky a přes rameno jsem neustále pomrkával na dveře pokoje.

„Tolik otázek najednou? Je to sice už pár let, co jsme se viděli, ale stejně mě mrzí, že nepoznáváš starého přítele.“

Muž pohodil hlavou a kápě mu spadla na ramena.

„Jansen?“ Nevěřičně jsem zamrkal.

Můj starý známý z vojenské jednotky v Rozhraní. Cucák, kterého jsem piplal a ochraňoval uprostřed tábora ostrílených veteránů i v bitvách proti vzbouřeným trolům.

Moc se nezměnil – pořád to byl ještě víc mladík než chlap. Přesto každé jeho gesto vypovídalo o moci, kterou během našich společných bojů začal sotva objevovat. Obličej stěží poznal břitvu, ale jaksi ztardl a zpřísněl. Těsně pod hranicí nakrátko ostříhaných černých vlasů mu na čele vystupovala pravidelná jizva, která se zdála obkružovat celou lebku i pod vlasy jako koruna.

„Kdo tě poslal? Starý Granus? Můžu... můžu zaplatit víc. Teď ne, ale seženu...“

Než na tu nehoráznou lež stačil zareagovat, vydusala k nám po schodech Ingwelda s Dolfim v závěsu.

„Tady nebude žádný střelení! Okamžitě vypadni i s tím svým zpropadeným frackem nebo zavolám městskou stráž!“ vyjela po mně. „A vem sebou i tady svého přítelíčka!“ namířila si to k Jansenovi

a přitom si kasala volánové rukávy, jejichž lem jí v měkkém mase zanechal růžové stopy.

Jansen před fúrií mírně zakolísal. Když po něm natáhla ruku, přikřčil se a sepal dlaně. Skoro to vypadalo, že se jí hodlá omlouvat. Pochybuju, že by kdokoliv necvičený v rozpoznávání metafysických manipulací postřehl, co se vlastně stalo. Ze špiček prstů vyjely jako nit tenké paprsky energie, pronikly těsně pod Ingweldin vypasovaný živůtek a projely masem jako hroudou žluklého másla.

Něco zadrnělo, těsně utažený korzet praskl a zaběhalo se břicho. Bordelmamá táhle řihla a popadla se za pupek. Pak se kůže rozevřela. Vodopád vnitřností a krve už matróna zastavit nedokázala. Její tělní tekutiny alespoň uhasily doutnající koberec.

Dolfi vyhodnotil situaci, odhodil oleštěnou násadu od krumpáče s praktickým koženým ouškem na zápěstí a svižně přeskočil zábradlí. Dopadl na rozladěný klímpr v přizemí. Ozval se úděsný zvuk, když praskl rám napínající struny, a Dolfi tak rychle, jak mu to dovoľoval zlomený kotník, vybelhal na ulici. Nikdo si jej nevšiml.

Ne že bych pro Ingweldu zrovna plakal, ale v tu chvíli jsem jí byl vděčný za odvedenou pozornost. Převalil jsem se za dřevěný opěrný sloupek a skoro bez míření nasypal do Jansena oba bubínky.

Mladík házel rukama ve frenetickém tanci a kolem sršely snopy modrých jisker. Stačil odrazit většinu projektilů. Většinu. Na černoulasé skrání se objevila dlouhá spálenina od kulky, kterou pouze mírně vychýlil. Pár vteřin zaraženě stál s rozpaženýma rukama, pak si sáhl na hlavu a ztěžka se opřel o stěnu.

„Vždycky jsi byl dobrý, Fastyngere. Ale tentokrát ti to bude k hovnu,“ zašeptal. „Caighean, ke mně!“

Za zavřenými dveřmi pokojů zasyčela tasená ocel. Někdo párkrát vzlykl, někdo další zajčel, otevřelo se patero dveří a do chodby vyšlo pět zahalených postav s čepelemi zbrocenými čerstvou krví. Pod pláště se temně leskla smaltovaná brnění roubená zlatem a mědí. Připomínala krunýře velikých brouků. Vzhledem k tomu, že dva z mužů svírali i samonabíjecí kuše, schoval jsem beztak prázdné pistole a vyšel z úkrytu.

„Vezměte si mě. K čemu je vám kluk?“

Nikdo se neobtěžoval s odpovědí. Proč vyjednávat, když máte všechny trumfy? Ruce v obrněných rukavicích mi zkonfiskovaly

zbraně a tvrdý úder do zad mě srazil na všechny čtyři. Zhnuseně jsem se odtáhl od koberce nasáklého Ingveldinými štávy.

Jeden z ozbrojenců si klekl k Jansenovi a dotkl se krvácejícího šrámu. Lem zbroje se rozžehnul metafysickou mocí a pach ozonu na chvilku přebil i smrad spáleného koberce. Vlasy se mi postavily do pozoru, žaludek se zhoupl a vzduch kolem Jansena najednou zhoustl a zdeformoval jeho rysy jako silná čočka. Když muž ruce odtáhl, ránu připomínala jen nezřetelná růžová jizvička.

„Karabelo, už můžeš vylézt! Klukovi neubližuj!“ zavelel Jansen a s pomocí podřízených vstal.

V krku se mi dělal knedlík, přes který jsem nedokázal polknout ani promluvit. Ruce mi za zády stáhla pevná smyčka.

„Jsem rád, že jsi neztratil kuráž, Fastyngere,“ utrousil mladý meták a zkusmo si ohmatal čerstvý šrám. „Tam, kam míříme, se ti bude hodit. Pro tebe to bude jen krátká návštěva, ale Abelio konečně najde druhy schopné rozvinout jeho potenciál. A netvař se tak připosraně! Nechceš přece kluka vyděsit.“

To už se otvíraly dveře kumbálu. Vyšel veliký muž ověšený ocelí a ochrannými amulety. Bylo skoro směšné sledovat, jak bojuje s nevelkým balíkem, z něhož čouhaly dvě tenké nohy v omucích. Zamrkal jsem, když mi došlo, že ten balík omotaný prostěradly je můj chráněnc. Snažil se vyskubnout nebo aspoň vykřiknout, ale dusila ho veliká pracka.

Karabela měl co dělat, aby ho udržel. Pod koženou vestou se bouřily svaly pokryté sítí jizev a prskal nadávky. Když jsem na něj před pár dny narazil, měl jsem vypadnout z města. No, teď už bylo pozdě.

Vzduch zaplnil pach spálených chlupů – Karabelovy amulety žhnuly, jak se vypořádávaly s Abeliovým talentem. I já cítil na zátylku mrazení. Chlapec však svou moc nedokázal využít. Přicházela a odcházela ve vlnách zlosti a strachu a brzy vyhořela jako naplno vytažený knot petrolejky. To zuby byly mnohem osvědčenější zbraň.

„Au, ty mrcho kousavá!“ zařval hromotluk a praštil klukem o podlahu.

Abe se vymotal z hadrů a hned se pevně chytil šosů mého kabátu.

„Postřílej je všechny!“ zatahal mě. „Fastyngere, slyšíš!“

Zíral jsem na něj a hanba mě spalovala. „Bud' zticha, Abelio!“ sykl jsem. Pocit vlastního selhání nepříjemně sílil. „Jsou v přesile a já... prostě ztichni! Dostanu nás z toho.“

„Já se nebojím! Budeme v pořádku, že jo?! Že jo?!“

Naléhavá otázka bodala u srdce.

Přikývl jsem a hořkou odměnou mi byl klukův úsměv. Pak ke mně přistoupil Jansen a na čele mě zastudila jeho ruka.

Probral jsem se až v podzemí.

* * *

Na tváři jsem cítil drsnou strukturu dřeva nasáklého solí a dehtem. Všechno kolem se pohupovalo. Jen smotaná lana na jedné straně a bečka páchnoucí kysaným zelím na druhé zabraňovala tomu, abych při každém zhoupnutí neklouzal sem a tam.

Mrtví přece nesní, pomyslel jsem si.

„Už seš při sobě?“

Hubený, skoro vychrtlý chlapík v otrhaném svetru a krátkých kalhotách z celtoviny, se přede mnou zjevil jako přízrak. Vousatou skřetí tvář zespoda zalévala záře petrolejové lampy. Přízrak to ale nebyl, protože mi pomohl posadit se a stisk měl pořádně pevný. Taky smrděl, což duchové podle mých zkušeností nezvládají. Petrolejku pověsil na hák u stropu, takže teď zmateně poskakovala a střídavě osvětlovala všechny kouty maličké dřevěné komory. Spíš větší skříňě.

Nic z toho neumenšilo můj zmatek. Poslední, co jsem si pamatoval, byla černočerná hlubina, lákající do své tiché náruče. Pak rána. Sálh jsem si do vlasů a sykl bolestí. Polámané ruce při každém pohybu vrzaly jako ráhnoví rybářské bárky.

Moment, to jsem si nepředstavoval, někde nad námi opravdu vrzalo prosolené dřevo a vodou nasáklé konopné provazy. Navíc mi přibyla ošklivá boule a k dovršení všeho i rozchlípená rána pod klíční kostí. Sice nevypadala vážně, ale škubalo v ní a svaly kolem byly opuchlé a zarudlé.

„Todle mě mrzí.“

Vrásčitý námořník ukázal na čerstvou jizvu a přisedl na kupu lan. Snad čekal, až promluví, ale ještě jsem se na to necítil. Jako by to věděl, zalovil ve váčku s tabákem a znovu

se postavil, aby povytáhl knot. Šikovně umotané cigáro přiložil k mastnému plameni. Nespěchal. Zavoněla machorka, ale průvan z otevřených padacích dvířek mi vůni utrhł od nosu. Mohl jsem jen závistivě sledovat, s jakou rozkoší do sebe muž vtahuje dým.

„Museli sme tě nějak vytáhnout na palubu. Padraigovi...“

„To budu asi já!“ skočil mu do řeči ještě vychrtlejší, nicméně o dost mladší muž. Zjevil se v padacích dvířkách a teď mi houpal chlupatýma nohama pod nosem.

„Padraigovi se povedlo vomráčit tě bidlem,“ pokračoval starší muž, zjevně otrávený nenadálým vyrušením. „Zahákli sme tě pod zábrama a vtáhli do lodi jako mečouna.“

Vážně jsem přikývl na znamení, že je mi to jasné a nemám to nikomu za zlé. Ve skutečnosti jsem jim měl za zlé spíš to, že mě nebacili pořádně a nenechali moři napospas. Události posledních dní vtrhly do mých vzpomínek s razancí odbrzděné lokomotivy.

„Kdo... kdo jste? Co jste tam pod útesy dělali?“

Promluvit bylo namáhavější, než jsem čekal. Musel jsem prolomit solnou krustu na rtech. Taky dýchání nebylo zrovna jednoduché. Při výlovu mi zhmoždili žebra.

„Mý jméno je Clontar, pokud ti to k něčemu poslouží. Tvoje znát nechci. Chlápek, co se vo půlnoci koupe pod caigheanským útesem k tomu má asi dost pádnej důvod. Ale mám pocit, že znát ho by mi na zdraví nepřidalo,“ vyfoukl kouř nosem a podal mi svou cigaretu. „A co sme tam dělali? Rybařili, panáčku, to je naše řemeslo. Vítej na palubě hrdý bárky jménem *Mořská hvězda* nebo taky *Muir réalta* postaru. Nejrychlejší a nejspolehlivější dlabaný necky na celým morhenským pobřeží.“

Dost jsem pochyboval, že by za temné bouřlivé noci někdo rybařil v blízkosti nebezpečných skalisek, ale nechal jsem to být. Měl jsem na práci důležitější věci, jako třeba udržet v rozlámaných prstech čvaňháka. Hladově jsem nasál plesnivinou páchnoucí kouř a všechna bolest a starosti na okamžik odpluly po větru spolu s vyfukovanými obláčky.

„Ty ruce vypadaj dost zle. Padraig je slušnej felčar, ale mám strach, že bez meťáka ti z nich stejně zbudou akorát pařáty. To sis je tak dolámal, když ses drápal na útesy?“

Padraig svižně seskočil k nám do podpalubí a rozbalil deku, v níž schovával veškeré své lékařské vybavení. Naštětí mě tak zbavil nutnosti odpovídat na poslední otázku.

„Nic příjemnýho to nebude,“ zazubil se vesele. „Ty mi přines flašku rumu, Clontare!“

„Jako anestesii?“ špitl jsem. Mladý muž s přidržlým šklebem ve mně moc důvěry nebudil.

„Ne, třesou se mi po něm míň ruce,“ křenil se teď už nepokrytě Padraig, zatímco jistými a citlivými doteky zkoumal míru poškození mých dlaní a prstů.

„Pro tebe vždycky *kapitáne* Clontare!“ prskl vousatý mužík.

„Z toho fracka si nic nedělej,“ obrátil se na mě naoko rozdurděně. V koutcích přimhouřených očí jsem mu však četl pobavení. „Drzej jak vopice, ale lepšího kormidelníka abys pohledal, a felčařině rozumí. To víš, na lodi se každou chvílí něco semele,“ brebtal ještě, zatímco hezky zeširoka balancoval po příkrých schůdcích na palubu.

Za pár chvil se k nám po schodech skutálela načatá láhev s hnědým obsahem.

„A nevychlastejte to všechno, ať máme co do čaje!“

Oproti původním siláckým řečem byl rum určený hlavně pro mě. A že jsem ho potřeboval. Sotva začal Padraig rovnat první kost v zápěstí, zařval jsem jako tur a nakopl ho, až se hubený mladík rozplácl o protější stěnu.

„Budem tě muset trochu zkrotit,“ sípal a třel si hrudník. „Clontare, přiveď Hrima!“ zařval a schody zavrzaly pod due-tem kroků.

Clontara jsem už znal, Hrim byl bezvousý plešatý hromotluk, který si objemem svalové hmoty nijak nezadal s trole. Drobnému Clontarovi však sahal sotva pod bradu.

S nasupeným výrazem si vyslechl Padraigovy instrukce a pak mě bez okolků zaklekl. Neaprotestoval jsem. Měl jsem už v sobě pár loků rumu a cítil jsem se vláčný a uvolněný. To mě brzy přešlo.

Zatímco mě Hrim drtil mezi svalnatými stehny, Clontar mi páčil čelisti a násilím do mě lil zbytek alkoholu.

Z dlaní mi nejspíš někdo rval maso rezavým hřebíkem, a co zbylo, poléval kyselinou. Bolestí jsem nedokázal dýchat, nějakou záhadou se mi však dařilo rvát. Proklínal jsem celou osádku *Muir réalta* do devátého kolene, sesílal kapavku na jejich matky, rum mi tekl po bradě a slzy pálily v očích. Na druhou stranu se tlačily zvratky a mezi tím jsem kolem sebe kopal. Prostě zábavný program pro širší společnost.

Jak se nakonec Padraigovi povedlo narovnat většinu kostí, nevím. Když ze mě po předlouhé době všichni slezli, měl jsem obě ruce uvězněné v kleci z provazů a dlouhých třisek našitých z palubních prken. Než provizorní dlahy Padraig zafixoval cáry látky, pomazal maso hojivou masťou. Tahle kupodivu nepáchla jako medvědí lejno, takže jsem vážně pochyboval o jejích léčivých účincích; taktně jsem však pomlčel.

„Teď se prospí,“ hučel zadýchaně Clontar. Boj se mnou dal všem zabrat, ze všeho nejvíce ovšem mně. „O tom, jak nám zaplatíš za místo na palubě, si promluvíme zítra.“

Žaludek se mi sevřel nepříjemnou předtuchou, ale proti litru rumu, co v něm šplouchal, neměl šanci. Z posledních sil jsem se vyzvracel do přistaveného džberu a usnul.

3. KAPITOLA

Postroj z oslizlé, potem nasáklé kůže se mi zařezával do ramen. Zabral jsem a rumpál se s vrzáním roztočil. Naštěstí jsem na tu rachotu nebyl sám. Hrim po mém boku navíjel řetěz s podmračeným výrazem v bezvěké, mořskými větry ošlehané, tváři. Boulovité svaly se mu pod halenou bez rukávů nadouvaly a pletence žil rytmicky vystupovaly a zase mizely. Podle námořníkovy výrazu mohl stejně dobře louskat slávky nebo plést svetr.

Sít plná ryb se naším přičiněním pomalu ale jistě odlepovala ode dna. V hloubce pod kocábkou drhla o útesy a čechrala dlouhé šlahouny chaluh, až nakonec celý objemný ranec, mrskakající se rybími ocasy, vystoupal nad hladinu. Rázem několikanásobně ztěžkl. Sandály se mi na vlhké palubě smekly, západka nahlodaná solí cinkla a pomocný rumpál se rozhrkal jako hlučný a nerytmický hudební nástroj. Klouzal jsem po palubě a řetěz mě táhl vahou sítě přímo do navijáku.

Už se to stalo, Pdraig nevynechal jedinou příležitost k vyprávění hrůzných historek z námořnického života. Měl na skladě širokou paletu zábavných nehod od končetin skřípnutých rumpálem přes hlavy utržené v bouři lanem z ráhnoví až po rybáře zavalené obsahem protržené sítě, sežrané dravými rybami nebo znásilněné a utopené mořskými panami. To všechno mi běželo hlavou, zatímco se mi do ztvrdlých pat zarývaly třísky z palubních prken.

Hrim se natáhl a chytil mě druhou rukou za kožené kšandy. Celá váha sítě náhle spočívala jen v jeho pravačce. Teď už na něm námaha znát byla. Po pleši se mu lil pot a temně funěl, široké čelisti sevřené až zuby praskaly, ale nepustil. Ani mě, ani sít.

„Po... pomoc!“ zaskřehotal jsem, přidušený postrojem.

Na hranici přidušení jsem ještě stačil zaslechnout Clontara, jak nadávkami a kopanci burcuje rybáře, podřimující za přístěnkem pro mužstvo. Žebra praskající pod sevřením popruhů úlevně zavržala a do plic se mi konečně dostala trocha vzduchu.

Ruch kolem jsem vnímal jako přes mlžnou oponu, ale otřesený a s koleny odřenými o prkna jsem také přidal ruku k dílu. Tedy ruku vlastně ne. Právě kvůli pochroumaným dlaním mi Pdraig spíchl ten postroj. Zapřel jsem se, síť překonala lodní bok a na nízkém dřevěném jeřábu se zhoupala nad palubu. Vzápětí se rozevřela a vyklopila slizký obsah. Samozřejmě mimo připravené kádě.

Brodili jsme po kolena v úhořích, štičkách, chobotnicích a hlubinných pilounech – jako noc černých tvorech, které matička příroda nebo nějaký šílený metafysik zkonstruoval jako živé pily a drtičky odpadu v jednom. Stačilo špatně šlápnout a mohli jste si strouhat novou nohu z úvazového pacholetu. Dušení ale chutnali jako nejjemnější telecí.

Na díky ani na nadávky nebyl čas. Všichni se chopili nožů a dali se do vyvrhování a porcování úlovku. Tady už nemohlo mé ruce nahradit žádné důmyslné zařízení. Šichta mi skončila, což znamenalo trochu času na odpočinek a lízání ran.

Od mého útěku a neslavné záchrany osádkou rybářské bárky *Muir réalta* uběhl sotva týden. Pobyt na čerstvém vzduchu, pravidelná práce a vydatné jídlo mi pomáhaly dát se do kupy. Hojivé masti a rum tlumily bolest a kosti začínaly srůstat, ale zatím mi ruce byly spíše přítěží a neustálé úmorné myšlenky na Abeliův osud mi nedaly spát.

Podrážděný námahou a vyplaveným adrenalinem jsem ze sebe nemotorně setřásl postroj a pověsil ho na hák vedle dvířek do podpalubí. Když panoval příznivý vítr, loď unášely proudy prakticky bez zásahu kormidelníka podél pobřeží a vlečné síť těžkly úlovkem. Pdraig měl tedy čas na další ze svých mnoha zaměstnání – lodního kuchaře.

„Už ste mi vytáhli nějakou mřenku, ať mám co hodit do hrnce?“ přivítal mě mladík pohodlně rozvalený vedle ocazeného sporáku.

Ne že bych za celou dobu pobytu na lodi ochutnal byť jen jedinou rybu. Zdálo se, že námořníci mají vrozený odpor ke všem potravinám mořského původu, takže jsme se zdatně krmili hovězím na tisíc a jeden způsob.

Něco jsem zabručel a sešoupl ze židle Padraigovy nohy, jinak bych se ke stolu vůbec nevešel.

Na lodi, přestože byla bachratá bárka dobrých sedm kroků široká a osmnáct dlouhá, bylo vůbec překvapivě málo místa. Většinu prostoru zabíralo skladiště ryb a sudy se solí v podpalubí. Díky nim jsme si mohli dovolit křížovat po moři i několik týdnů a do přístavu zamířit, teprve když podpalubí praskalo ve švech.

Otázka, která mě trápila už pěkně dlouho, se mi sama vedla na jazyk: „Poslyš, co jste opravdu dělali pod těmi útesy? V rybaření se nevyznám, ani co by se za nehet vešlo...“ s odpořem jsem pohlédl na opuchlé párkovité prsty, z nichž všechny nehty slezly ještě v podzemní kobce, „... ale že jste tam byli na lovu, to mi nenamluvíš.“

Kormidelník, felčar a kuchař v jednom na mě mžoural zpod těžkých víček. Na ukazovák si nakrucoval řídký knír. „Říkal sem Clontarovi, že na ty jeho pohádky by skočil jen opravdovej trotl.“

„Šmelina?“ nadhodil jsem opatrně.

To byla troufalá otázka. Možná jsem na ni ani nechtěl slyšet odpověď. Pašerácká živnost měla svá specifika. Nad něčím šlo mávnout rukou, jiné druhy podloudnictví vám zajistily pohodlné poležení na katovském špalku.

Říkalo se, že marodéři chytají v hraničních oblastech císařství troly, kteří utekli majitelům, a dodávají je za slušný peníz sousedním říším. Podobné praktiky jsem odsuzoval i já. Trolové se od jisté doby dokázali množit, a to znamenalo ohrožení obchodního a vojenského srdce císařství. *Muir ré-alta* však neměla dostatečně velké prostory, aby pojala být jen pár skoro tři metry velkých mašin na otrockou práci a za-

bíjení. Několikrát jsem v podpalubí byl a až na bečky nasolené rybiny, jejíž pach by jistě zvládl přebít pach trolího potu a výkalů, tam nebylo nic k vidění.

„Řekněme, že v jeskyních vymletejch do Caigheanskýho útesu se najde pár útulnejch komůrek pro zboží, který by bylo hřích cpát pod nos výběřcím daní...“ Mladý kormidelník se naběračkou ledabyle poštoural v polévce, ochutnal a s úšklebkem hrnec opět přikryl. „Někdo říká, že z nich vedou chodby až do starý pevnosti na vrcholu útesu, ale kdo by tam co pohledával? Pokud si teda nepotrpíš na duchy.“

„Padraigu!“ zahřměl za námi kapitánův hlas. „Zase ti jede huba jak šlejfir a nehleďš si svý práce! Ke kotli, a to hned, nebo tě do něj vlastnoručně nacpu a k večeři bude polívka ze slepičích prdelí!“

Padraig vyskočil, jako by si sedl do mraveniště, a jal se svědomitě předstírat, že se věnuje vaření. Bylo to dost smutné divadlo, vzhledem k tomu, že oheň pod kotlem už nějakou chvíli nehořel.

„A ty si nevíšmej těch jeho báchorek,“ osopil se Clontar pro změnu na mě. „Ten pitoma si rád vymejšlí, aby si připadal důležitější.“ Pak se zaškaredil: „Ale kdyby ses snažil někde ty jeho kecy šířit...“

Mezi mé zafačované ruce se zapíchl žabikuch. Z jílce viselo na dlouhém kusu tkáně rybí oko a pohupovalo se podle náklonu lodi.

Se zavráním jsem nůž vypáčil ze dřeva. Ruce mě přestávaly bolet, daleko větší potíží byla, že jsem v nich ztratil cit.

„Do vašich kšeftů mi nic není. A vím, co je vděčnost. Chtěl jsem jen něco zjistit o caigheanské zřícenině. Když jsem tam byl já, vypadala totiž jako všechno možné, jen ne jako ruina. Byla tma, ale viděl jsem, že pevnost má mnoho budov. Všechny v ucházejícím stavu a rozhodně ne liduprázdné.“

Reakce, která přišla, mi k tak prostému prohlášení neseděla. Clontar zbledl a udělal si na hrudi znamení Lughova oka, Padraig se vykašlal na míchání a vrhl se ke stolu s výrazem dobrodruha, jehož rýč právě zaskřípal o truhlu s pokladem.

„Takhle bys neměl děsit prostý rybáře, Plaváčku,“ oslovil mě kapitán přezdívkou. I když jsem se mu představil, z pověřivosti mě odmítal oslovovat pravým jménem. „Všichni věděj, že pevnost se propadla do pekla už před stovkami let a je to tak dobře. Plemeno proklatých meťáků,“ odplivl si na prkna a hned slinu zamazal bosou nohou, jako by se obával, že na sebe přivolá něčí pozornost.

„Tam, kde mě drželi, to páchlo jako v pekle.“ Vážně jsem přikývl. „Ale rozhodně to bylo docela obyčejné vězení.“

Clontar rázně vstal a prohlásil: „Za dva dny budem na ostrově Manus nabírat pitnou vodu. Tam si vystoupíš! Mořskej bůh ví, že na palubě nepotřebuju pomatence, kterej na nás může přivolat kdovíjaký prokletí. Radím ti, aby ses co nejrychlejš ztratil a už nikdy nevyprávěl báhorky o Caighean. Ani o nás!“

„Co to do něj vjelo?“ obrátil jsem se nechápavě na Padraiga, sotva za kapitánem zapadly dveře.

„Asis zapomněl, kde a v jakým stavu sme tě vylovili,“ zabručel kuchař. „Ty přece musíš vědět nejlíp, co je zač Caighean Óir. Nebo ne?“ doplnil po chvíli pochybovačně.

„Já vím leda to, že mě i s mým chráněncem před čtrnácti dny unesla banda meťáků, a od té doby mě drželi pod zámkem. Abelio je pořád ještě tam někde,“ vyslovil jsem nahlas myšlenku, která mě trápila daleko víc než polámané ruce. „Měl bych se vrátit a dostat ho ven, ale copak můžu?“ Bezmocně jsem zvedl zafačované dlaně a pak vztekle třískl o stůl, až mi do očí vhrkly slzy.

„Pojď se mnou.“

Padraig bez dalších řečí vyšel z kuchyně.

Na palubě finišovaly práce na úlovku. Dva rybáři, potetovaní divoši najatí na jednom ze skalnatých pobřežních ostrovů, kuchali poslední ryby. Brebentili těžko srozumitelnou ostrovní hatmatilkou a nože jim v záplavě ryb rejdivy jako živé. Čisté maso pleskalo do solných kádí, vnitřnosti splachoval proud vody z rudých prken do moře. Voda kolem lodi vřela malými dravci a zahlédl jsem i ploutev skvrnitého žraloka. Hrim kontroloval síť a dělal nějaké úpravy na otví-

racím mechanismu, abychom si úlovek příště zase nevyklopili pod nohy. Dnes zvládneme jednu, možná ještě dvě sítě.

Šplhal jsem za Padraigem po příkrých schůdcích do kormidelní kabiny a musel přitom obdivovat, s jakou zručností bojuje mladý námořník s náklony lodi. Ostrý severní vítr k nám nebyl vůbec milosrdný. Mladík však vyskákával nahoru bez sebemenšího zaváhání, zatímco se mnou házelo každé zhoupnutí a mlátilo mnou o zábradlí. Na ruce jsem se mohl vymlouvat jen do určité míry, prostě mi v žilách nekolovala slaná voda.

Kormidelní kabinu zastupovala budka velká tak akorát pro jednoho muže a půllitrový hrnek kafe. Na prkenných stěnách utěsněných žmolkami mechu visely potřhané a počmárané mapy mořského proudění, skalisek i nejcennější mapky s pracně získanými údaji o tahu rybích hejn. Ty by radši každý kapitán zmačkal do koule a spolkl, než aby padly do rukou konkurenci.

Padraig uvolnil smyčku fixující veliké oleštěné kormidlo, otočil jím o dva dílky a smyčku opět navlékl. Paluba mi pod nohama poskočila, jak loď prošla napříč vlnobitím. Plachty splaskly a hned se zase s ostrým prásknutím zmocnily čerstvého větru.

„Křížujem ještě na dohled caigheanskýho útesu. Úmyslně se držím za skalama, protože těm tupejm ostrovním balíkům se moc nelíbí výhled. Na nich názorně vidíš, kam až může vést pár desítek let křížení s tuleněma. Ale popravdě, ani já z něj nejsem zrovna odvázaněj. Za malou chvílku by se měl ukázat támhle na pravoboku. Vem si to a řekni mi, co vidíš.“

Popadl jsem teleskopický dalekohled a sundal koženou krytku čočky.

Nekonečná šedá plocha moře se na horizontu mírně zakřivovala. Výhled do nicoty nenarušené ani jediným kopečkem, domem nebo stromem, mi připadal nepřírozený. Věděl jsem, že při delší plavbě dovedl suchozemce přivést k šílenství. Pak se kus napravo mihlo pár teček – racci kroužící kolem útesu – a nakonec i černý masiv, čnící z moře jako kostlivcův prst.

Vůbec jsem nechápal, kde se ve mně vzala odvaha skočit. Z nejvyššího bodu olámané černé skály to k mořské hladině dělalo dobrých padesát metrů, což znamenalo téměř jistou smrt. Navíc z kolmého skaliska na několika místech vystupovaly ostré výčnělky a drolivé svahy štěrkových sesuvů. Stačilo o ně při pádu jen zavadit a byl by konec.

Neudělalo se mi dobře a už jsem chtěl přístroj odložit, když v tom...

„Ale moment, kde je...“ zamumlal jsem a otočil mosaznou ostricí objímku.

Tam, kde se měla vypínat pevnost s rozbitými zuby hradboví, se černala jen rozpukaná skála a sem tam balvan, snad kdysi přitesaný pro účely stavby, teď však bez užitku ohlazený větry a deštěm.

„Jen v legendách, kamaráde,“ dýchl mi Pdraig za ucho a já ucítil pach česnečky. „V pevnosti se mělo tak před pěti sty let usídlit meťácký bratrstvo, který bylo moc divoký i na ty potrhly učence z lughoský university. Znáš to – plná hubu keců o nadvládě meťáků nad obyčejnejma paznechtama a o tom, že vlastně nepotřebujem císaře ani šlechtu, když sme koneckonců všemocný, že jo!“

Pdraig si užíval neopotřebovaného posluchače a napodoboval nakrápľý hlásek staříckého metafysika.

„A že si ti bratřící nebrali servítky. Zabrali starou tvrz, která původně hlídala námořní cesty, ale po jednom zemětřesení se hřeben, co ji spojoval s pevninou, rozpadl a tvrz ztratila strategické význam. Rozšířili, co zbylo, vyhledali skálu jako hraboši a dali se do práce. Brzy se začali ztrácet lidi z okolních vesnic, zato lesy i moře se jen hemžily potvorama, který snad vyhřezly přímo ze zlého snu. Někdo říká, že monstra jako upíry, vlkodlaky, strigy a podobnou havět vytvořili právě oni, ale já tomu nevěřím. Jen si vypůjčili, co už bylo hotový, a udělali z toho ještě horší a zvrácenější mašiny na zabíjení.“

Pdraigův výklad byl zajímavý, ale to, co se dělo v hledáčku dalekohledu, bylo ještě zajímavější. Oči běžného smrtelníka by na skále našly leda pár racčích šplíchanců, před

mým soustředěným zrakem však mihotavý opar postupně nabýval tvaru budov. Mlžné zdi vyrůstaly z nicoty a měl jsem dojem, že na nádvoří – na první pohled plošině zarostlé odolným býlím – vidím i nějaký pohyb.

„Sbírali vojsko,“ skočil jsem Padraigovi do jeho monologu.

„Jak říkáš. Těma svejma kejklema přetvořili spoustu ubohejch duší v odporný kreatury, který se dodnes v kolikátý generaci potloukaj po Rozhraní. Ale dřív, než mohlo k něčemu dojít, vyslal císař výpravu daňovejch úředníků s ozbrojeným doprovodem, aby prověřili, jestli se caigheánci nezabějavj námořním obchodem, ze kterýho nekape našemu milýmu korunovanému do pokladnice ani groš.“

Padraig měl co dělat, aby se nerozesmál.

„To se ví, že to byla jen záminka, jak jim nahlídnout do karet. Mimochodem, ty jeskyně pod pevností byly už tehdy využívány a podle toho, co sem viděl, se tam opravdu nějaký zboží skladovalo. Myslím tím lidský zboží, protože těch pár místních vesničanů nemohlo na postavení vojska proti císaři stačit. Podle mýho si caigheanští nechali pirátama ze severu přivážet otroky.“

„A co se stalo pak? Daňoví úředníci hrdinně potřeli zlovolné metafysiky? Boj kouzel proti abakusu?“

„Ale kdepak. Vytrřeli si s nima a císaři poslali nazpátek jejich koule. Jenže než došlo k opravdovému boji, spojil se zbytek místních s modře pomalovanejma divochama z ostrovů a přes jeskyně podloudníků vnikli do pevnosti. Strhla se hrozná mela, a když bylo v nejlepším, přišlo další zemětřesení a skalisko ze sebe setřáslu celou tu prokletou pevnost i s mětáčkama a vesničanama. Co mě se teječe, nejspíš urazili nějakýho mořskýho đasa, možná samotnýho starýho Llyra. Ten dokáže bejt pěkně nevrlej.“

To určitě, pomyslel jsem si. Spíš jim došlo, že na boj s císařem nemají dost sil, a tak se rozhodli ustoupit do pozadí. Vytrhli si z plátna reality dost velkou záplatu a schovali se pod ni. Můj pěstoun Cíar Bendygydvran mi o podobných kouscích vyprávěl, když jsem byl ještě kluk, ale v jeho historkách šlo o triky, které byli schopni provádět jen staří bohové.

Chápal jsem, proč se v záležitostech bratrstva Caighean nikdo neštoural. Útes na dálku rezonoval mocí. Bylo nepřijemné jen se na něj dívat nebo o něm uvažovat. Ostatně šlo přeci o pouhý holý kus šutru uprostřed nehostinné pevniny zabydlené příšerami. A přesně tak to mělo fungovat.

Jako industriál jsem stál v opozici k silám, které si ohýbají a přizpůsobují přírodní zákony, jak se jim zamane. Při své práci jsem využíval všech fyzikálních zákonitostí a ctil jejich pravidla, takže když jsem se dost soustředil a získal záchytný bod v Padraigově vyprávění, dařilo se mi proniknout iluzí utkanou mistry metafysiky. Ne úplně, ale dost na to, abych nezačal sám sebe podezírat z toho, že se mi to v hlavě pomotalo.

Pevnost Caighean nebyla zničena, jen spala skryta před světem. A teď ji někdo probudil.

„Erhm...“ vyrušil mě Padraig ze zamyšlení. „Kdyžs byl tam uvnitř, nevšiml sis... něčeho?“

Tázavě jsem pozdvihl obočí.

„No, vykládá se, že prej meťáci tehdy tvořili ty své bestie pomocí velký zlatý klece. Zavřeli do ní třeba chobotnici s upírem a ven se pak vysmejčil obří netopýr s chapadlami. Od toho taky jméno Caighean Óir. Však víš – zlatá klec, ve starý řeči.“

„Takže ty se mě ptáš, jestli jsem tam náhodou neviděl postávat obří klec z ryzího zlata?“ Ta představa byla tak absurdní, až mi na tváři vykouzlila úsměv. „Tak to tě musím zklamat. Ale kdybych ji viděl, byl bys první, s kým bych se o to podělil. Jeli bysme půl na půl. Nebo na třetiny s tou tvou krvesajnou chobotnicí,“ vyprskl jsem.

„No tak promiň, že sem se ptal,“ odvrátil se Padraig uraženě a rukávem setřel šmouhu z bočního okýnka.

„Hele, koukej, co to vytáhli!“ popadl mě za rameno.

Umatlané okno rámovalo palubu pod námi. Hrim držel s pomocí kladkostroje a manipulačního jeřábu síť houpající se nad káděmi a zdálo se, že se zdráhá vypustit úlovek. Zbytek rybářů se shlukl pod ní, vzrušeně brebentil a na něco si ukazoval.

Ve slizkém pohyblivém chumlu zeleném řasami se cosi zlatě blyštilo. V tu chvíli poskočilo srdce v hrudi i mně. Slyšel jsem pověsti o lodích potopených i s nákladem zlata ukořisťeným v jižních krajích pro císařskou pokladnici. Někteří kapitáni volili raději smrt než pochybné pirátské milosrdenství. A některé prostě schramtla nenasytná hlubina podporovaná zákeřnými proudy a špatným počasím. Potajmu se špitalo o starých obyvatelích císařství, kteří poté, co zemi ovládli lidé, odešli do svých mohylových království. Kdysi prý své vládcy pohřbívali do moře i s čluny plnými zlata a otroků. Povídalo se prostě ledacos, co dokázalo podnítit představivost.

„Zlatá klec...“ zašeptal Padraig.

Než jsem se stačil zasmát, z chumlu ryb vystřelilo veliké klepeto a prorezalo se sítěmi. Nebohé rybáře zasypala mořská žoužel. Dlouhá, vlhce lesklá těla ryb se křečovitě zmítala v zápasu o život, chobotnice vystřelovaly chapadla a rozhazovaly trsy slávek, menší žralok zběsile cvakal čelistmi, dokud se kolem něj neobemkly chápavé ploutvičky pilouna a tlama připomínající ozubený jehlan obrácený naruby do něj neudělala hned několik dokonale souměrných děr. Nakonec na hromadu dopadl obrovský krab s antracitovým krunýřem protkaným zlatavými žílami. Rozplácl se a jen jedna z jeho nožek sebou křečovitě škubala. Vypadal jako mrtvý.

Hrim se k monstru většímu než naložená mula opatrně přiblížil a poklepal na chitinovou skořápku bidlem. Něco se začalo dít. Z míst, kde má normální korýš soustavu očí a kusadel, se mlaskavě vysunul dlouhý masitý špalek krku s něčím jako dvojitou řadou dětských ruček po stranách. Hlava vypadala na první pohled skoro lidsky a o to byla děsivější. Krk s hlenovitou kůží se klátil nad námořníky jako přerostlý klas, z širokých idiotských úst kapaly sliny.

Jeden z námořníků se vyprostil z rybího závalu a vyprskl, když mu do tváře nacrčela slaná voda z hladkého černého břicha přerostlého obojživelníka. Netvor se na svých osmi nožkách s ťukáním pootočil a ohnul tlustý krk, aby si muže prohlédl. Neshledal jej očividně příliš zajímavým, protože si jen odfrkl a zapíchl mu do břicha ostré klepítko.

Padraig strhl ze stěny harpunu a vyběhl z kabiny. Já jej následoval o něco rozšafněji, nedokázal jsem si představit, jak bych byl bez pistolí posádky *Mořské hvězdy* platný.

Hrim se snažil monstrum odehnat roztočeným řetězem rumpálu. Hlubinný tvor jako by předvídal každý jeho pohyb. Ocelovému bičí nastavoval odolnou skořápku a hlavou komíhal jako extrémně silným a ohebným chapadlem. Řetěz klouzal s rachotem po hřbetě a poskytl tak alespoň příležitost Padraigovi, připlížit se zezadu.

Kormidelník měl dost rozumu a hodil harpunou z bezpečné vzdálenosti. Kovový hrot zasáhl krk, usekl jednu ze zakrnělých ruček, rašících po celé délce sliznaté šije jako nádory a pronikl hluboko do tkáně. Zraněný krab syčivě vydechl.

Při tom všem stále tančil kolem jednoho bodu – muže přišlápnutého k palubě. Nebohý námořník sténal a z úst se mu valila krev a chuchvalce tkáně. Už neměl sílu ani na křik. S hrůzou jsem si uvědomil, že je to Clontar. Kapitán lodě, někdy trochu suchý patron, ale hlavně muž, který mě vyrval smrti.

„Hrime, hoď mi síť!“ zařval jsem na zavalitého námořníka.

Požizek se shýbl pro trosky prořezané sítě a mrštil jí po mně, i když si mě přitom měřil jako blázna. Krab se po letícím chumlu ohnal, ale veškerou pozornost teď zaměřil na Padraiga. Mladík kolem kraba pobíhal v kruzích a snažil se jeho malou kulatou hlavu zasáhnout bidlem s hákem na konci. Tím samým, kterým mě vylovil z moře. Zatím se mu povedlo zvíře jen vydráždit k zuřivosti. Krab se oháněl klepety velkými jako pivní soudky a žiletkově ostrým okrajem štípal bidlo na třísky.

Popadl jsem síťovinu – nacucaná vodou byla překvapivě těžká – a odběhl k hlavnímu stěžni. Ruce mě každou vteřinou znovu zklamávaly. Snažil jsem se šplhat po lanovém žebříku, ale cit v dlaních a prstech mě přesvědčoval, že se ničeho nedržím a musím se roztříštit o palubu. Síť jsem si pověsil kolem krku. Dusila mě a nutila bojovat o každičkový nádech, ale na sílu paží jsem spoléhat nemohl.

Konečně jsem se dostal k vratiráhnu a riskoval kratičký pohled dolů. Krab zrovna klepetem odmrštil Padraiga, který

se neopatrně přiblížil. Dřív, než jej mohl rozdrtit, po něm Hrim mrštil sudem kysaného zelí. To se ukázalo jako účinný tah. Potvora se stáhla a s frkáním ze sebe drhla páchnoucí třásně.

Omotal jsem trosky sítě kolem pně vratiráhna a pak vytáhl dřevěný kolík, zajišťující lanoví. Ráhno se otrásllo a mírně zavržalo. Naštěstí zrovna panovalo bezvětří, jinak by mě ihned smetlo.

Dolů to šlo mnohem rychleji než nahoru. Hlavně proto, že spíš než o šplhání šlo o řízený pád. Žuchl jsem do smyček smotaného lana, hned zase vyskočil a křikl na Hrima: „Druhý konec řetězu!“

Teď už to začalo docházet i pomalejšímu silákovi. Tlustý řetěz mi zacinkal u nohou. Popadl jsem ho a začal kraba obíhat z boku, Hrim z druhé strany. Brzy jsme měli monstrum omotané několika smyčkami. Řetěz se mu pletl pod nohama, cvakal po něm klepety, ale jen si je zbůhdarma tupil.

Padraig se zatím posbíral a vyšplhal do bezpečí kormidelní budky.

„Strhnu to proti větru, držte se!“ stačil zařvat, než se kormidlo za jeho přispění roztočilo jako čamrda.

Hlavní plachta se nejprve schlíple omotala kolem stěžně, pak zapráskala a nadmula se, až několik vedlejších úvazů ruplo. Vratiráhno nám proletělo nad hlavami a krab začal nezadržitelně klouzat po palubě, tažený silou mnohem větší, než jaká se skrývala v jeho obludném těle.

Nožky s ostrými bodci skřípaly po prknech, klepeta přestípalá zábradlí, kterého se snažila zachytit, ale nic z toho nepomohlo. Krab doslova vyletěl na dřevěný jeřáb, ten ho však nezadržel. S rachotem se rozpadl a krab pár chvil plachtíl vzduchem, aby nakonec tvrdě dopadl na hřbet. Vydával přitom žalostné skřeky podobné zvukům týraných dud.

Sjel ještě kousek po palubě nebezpečně rozkolísané výkyvy hlavní plachty, pak narazil na mechanismus rumpálu. Zrovna toho s vadnou pojistkou, který mě málem semlel. Jenže tady nebyl žádný Hrim, co by pomohl.

Mutant vjel do navijáku jako po másle, krunýř křupl a vytryskla černá šlemovitá krev. Zadní část vypouklého zadečku skončila rozbitá na kusy, sulcovité maso padalo z černožlatého krunýře. Třeskot rozbíjené skořápky přehlušovaly jen skřeky a vzlykání nepřírozeného tvora.

Zmutovaný krab se snažil s pomocí předních nohou osvobodit. S ohromnou silou vyprošťoval kusy zničeného těla z rumpálu. Maso však drželo pohromadě jen díky střepům krunýře. Dlouhý krk se zmítal a mlátil maličkou hlavou o prkna.

Pak se konečně Hrim slitoval. Rozmáchl se sekerou a zaťal krabovi ostří do zátylku. Veškerý pohyb i zvuky ustaly jako mávnutím kouzelného proutku.

„Dneska bude krabí polívka!“ hulákal Pdraig, rozjařený vítězstvím.

Neměl jsem sílu na odpověď. Sedl jsem si ke stěžni, opřel se zátylkem o vlhké dřevo a snažil se nemyslet na to, jak moc jsem tímhle kouskem ublížil svým hojícím se rukám. Něco v nich škubalo a mravenčilo jako živé. Živé a rozhodnuté odervat mi maso od kostí.

„Plaváčku...“ zachroptěl Clontar. „Zavolej sem Padyho.“

Popravdě, myslel jsem, že je kapitán mrtvý. Krabí klepeto mu zle potrhalo vnitřnosti a nehybným vzduchem se šířil zápach výkalů.

Vstal jsem, ale Pdraig k nám už běžel. Ze střetu s krabem si odnesl jen roztržený svetr a obrovskou modřinu přes celé břicho.

„Doved' loď v pořádku do přístavu, ty moulo,“ zavrčel Clontar tónem, na který jsem si za těch pár dní stačil zvyknout.

Člověku přišlo zatěžko uvěřit, že hledí na umírajícího muže. Ohromná rána, ve které pulzovaly cucky vnitřností, však nenechávala ani kousek prostoru pro naději.

„Jasně, kapitáne.“

Pro jednou si Pdraig odpustil túpky.

„Nech si toho kapitána. Smlouva na loď leží v mý... kajutě,“ vydechl Clontar a vykašlal si do plnovousu něco krve. „Stačí jen dopsat tvý podělaný jméno. A teď už padej!“

* * *

Kapitánův pohřeb byl krátký a neoficiální. Prostě jsme jeho tělo i s krabí mršinou spláchli do moře. Zato nástupní mejdan nového vládce lodi stál za to. S Hrimem a Padraigem jsme seděli kolem hlavního stěžně a předávali si lahev bramborové pálenky, dokud jsme se v tichém smutku neopili do bezvědomí.

4. KAPITOLA

„Nevěřím! Nevěřím!!!“ vrískal Abelio a vztekle smetl se stolu zrcadlo.

„Říkal jsem ti, že je to slaboch. Tvoji matku nechal umřít! Neochránil ani tebe! Pistole mu byly proti metafysice k ničemu a teď...“

Zahalený muž lusknutím přivolal rozbité zrcadlo. Střepy se zasekaly do stolu a opět ukázaly pochmurný obraz z hlubin kobky. Na provaze smotaném z potrhané košile visel zbídačený muž. Díky nízkému stropu skoro klečel, boj o vzduch musel být dlouhý a úporný, ale jakmile se jednou smyčka zahryzla do masa, neměl šanci provaz uvolnit. Rozhodně ne tím, co mu zbylo z prstů. Místo dlaní se rudě leskly mokvající hroudy masa, kabát visel na vychrtlém těle jako pytel a smyčka ošklivě sedřela bledý zarostlý krk. Tu tvář pod strništěm měl Abelio příliš živě vtisknutou do paměti. Krev nahromaděná v obličejí Fastyngera van Hautena sice změnila, ale...

„Chci ho vidět,“ zašeptal chlapec hlasem, z něhož se vytratil všechny vztek.

„Nechal tě na holičkách. Kdyby stál za tvoje slzy, pokusil by se tě zachránit, ale bál se bolesti,“ vmlouval se dál muž. „To u mě, u mě najdeš vždy útočiště a sílu, když budeš potřebovat!“

Kápi si shrnul na ramena a chlapec se příkrčil. V představách si mnohokrát maloval obličej ohavné stvůry, číhající v temnotě pod kapucí, teď však zíral na celkem sympatický obličej mladého muže. Jen na čele se rýsovala vystouplá jízva, ta však nijak nenarušovala symetrii možná trochu zženštilých rysů s ostrou bradou a plnými rty.

„Chci ho vidět!“ zopakoval Abelio teď už důrazněji a v očích mu zahořely plamínky vzdoru.

„Dobře. Pojd' za mnou a cestou si nech projít hlavou mou nabídku. Můžeme ti poskytnout ochranu, ve které Fastynger tak žalostně selhal. Uděláme tě silnějším, než on kdy byl! Najdeš v nás novou rodinu. Takovou, která neopouští a nezrazuje.“

Abelio toporně vykročil. Poprvé po mnoha dnech opustil svůj pokoj. Nevnímal, kudy jde. Nevšímal si zahalených postav, rozestupujících se před jeho průvodcem v bázlivé úctě. V hlavě se mu neustále houkala oprátka a na ní jeho pěstoun.

Křik, plameny. Řev zdivočelých trolů a střelba. Jeho matka se vynořuje s kouře, kůže z paží se jí loupe jako březová kůra. „Mamince je zle!“ volal tehdy a na pomoc přišel právě Fastynger. Zachránit už mohl jen jeho. Měl by mu být vděčný, on však toho zasmušilého muže ověšeného pistolemi nenáviděl. Proč ho nenechal umřít s maminkou!?

Nechal se vláčet po bezejmenných vesnicích a zemanských usedlostech, jen aby za sebou zametli stopy a zmátli pronásledovatele. Na to byl zvyklý, i s maminkou se museli často skrývat a jen občas jim pomohla nějaká teta nebo strejda z Hnutí. Maminka o nich mluvila jako o blázních s vymytlým mozkiem a jen nerada přiznávala, že k nim kdysi patřila a ty mozky jim z větší části sama vymyla.

Nevěděl, proč utíkají, byl moc malý na to, aby chápal důvody, ale dělali to odjakživa a skrývání se stalo jeho druhou přirozeností. Tehdy si také všiml, že když chce, nikdo si ho nevšímne, ani kdyby měl stát dva kroky daleko. Považoval to za přirozenou věc a o svém nadání nemluvil.

Fastynger – muž s křivým úsměvem a šedýma očima – se jej ujal s neochotnou odevzdaností. S maminkou ho kdysi něco poutalo, to poznal ze způsobu, jakým o ní mluvil. Byla v tom ublíženost a vztek, ale také druh náklonnosti, o které toho Abelio mnoho nevěděl. Van Hautenovi nedělalo problémy, bavit se s ním jako rovný s rovným a odpovědět na každou otázku. Přistoupil na jeho hru snad právě proto, že v něm samotném byl ještě notný kus kluka.

* * *

Řeřavé uhlíky vyletovaly do noci a kreslily na očním pozadí zlaté pavučiny. Abelio se krčil na jednom konci ohniště, zachumlaný do záplatované vojenské kacabajky, větší nejméně o tři čísla, a mrzutě si prohlížel postavu na druhé straně táboráku. Díky ohni z ní viděl jen štíhlý stín a ruce, které si muž nahríval u plamenů. Ty ruce byly zvláštní – nijak velké, ale s dlouhými prsty kapsáře a bříska ztvrdlými na kámen. Dovedly hodně, jak už Abelio zjistil, hlavně však dokázaly mistrovsky zacházet s dvěma kusy černé oceli, lesklé strojním olejem.

Abelio si chtěl sterlengerky, jak Fastynger pistolím říkal, prohlédnout, když jejich majitel odpoledne podřimoval. Nájemný pistolník měl však lehké spaní. Sevřel mu zápěstí jako do svěráku, hlaveň pistole mu vmáčkl za ucho a pak od sebe chlapce odhodil, ještě rozespálý a vyděšený tím, co málem udělal.

„Nesmíš se na mě zlobit, Abe. Sterlengerky prostě nejsou hračka, závisí na nich náš život. Bez nich by nás tvůj strejda snadno dostal.“

Odpovědí bylo muži jen zaryté mlčení. Chlapec se urazil a odmítal komunikovat už půl dne, ačkoliv sám dobře věděl, že provedl něco, co neměl. Jenže hrdost sedmiletého kluka se hojí pomalu.

„Proč vlastně nespíme v hospodě?“ štěkl rozmrzele. „To nemáš ani těch mizerných pár grošů na nocleh?“

„Těch pár grošůků si právě vyděláváme,“ nenechal se Fastynger strhnout do hádky. „Místní vidláci,“ palcem ukázal za záda, k lákavému světlu za okny vepřovicových chalup, „mají dojem, že jim tu straší nějaký ohromný červ, nebo co. A náš úkol je tu potvoru zneškodnit.“

Během vteřiny byl Abelio na druhé straně ohniště a tiskl se k mužovu boku. Veškeré křivdy byly zapomenuty.

„Žádný strach. Prozkoumal jsem stopy kolem pole. Nic, až na pár otisků srnčích kopyt a zaječích bobků.“

Muž rozhrnul kožený plášť, aby pod něj skryl hubené děcko. Sice ještě panovalo kalendářní léto, ale z polí osázených bramborami a kukuřicí foukal štiplavý vítr a chřestil v suchých listech. Sklizeň měla hezkých pár dní zpoždění, nejspíš právě kvůli strachu z neznámého monstra.

„Přenocujeme venku, nad ránem párkrát vystřelím do vzduchu a vesničani budou spokojení. Možná rozmažu po kamenech trochu krve,“ zvedl párek koroptví, které chlapec odpoledne zabil prakem. „Tak nám to snáz zbaští. Kdyby hrozilo opravdové nebezpečí, nechal bych tě v závětrří. Myrtle by mi neodpustila, kdybych tě zatáhl do svých kšeftů. Vylezla by z hrobu a nakopala mi...“ zarazil se, jakmile si všiml, že chlapcův obličej tuhne a oči se mu lesknou.

„Erhmm...“ Špičkou boty rozhrábl horký popel. „Ty brambory už budou.“

„Ale to je podvod!“ ozval se kluk s překvapivou energií v hlase.

„Jen jim poskytnu, co chtějí – pocít bezpečí.“

Fastynger si až teď uvědomil, že jeho životem obroušená morálka může na malého kluka působit jako prohnáný cynismus.

Byly to dva měsíce, co se napůl dobrovolně ujal jeho opatrovnictví, a zatím si k sobě hledali cestu dost obtížně. Když se Abelio zrovna neutápěl ve vzpomínkách na matku, choval se jako prvotřídní spratek. Fastynger musel často krotit ruku, aby chlapci neuštědřil výchovný pohavek. Pokaždé si vzpomněl na Myrtliny nemrkající oči s víčky spalenyými zášlehem plamenů a radši mlčky snášel klukovy výkyvy nálad.

„Jsi zloděj a podvodník! Máma se musela zbláznit, když...“ Pláčtivý výstup přerušil otřes půdy.

„Co to...“

„Honem, dál od ohně!“ křikl Fastynger a odstrčil Abelia do tmy.

V místech, kde hořel táborák přizívovaný suchou natí a klacíky, se otevřela země. Něco ji vsávalo dolů a zápětí nesrovnatelně větší silou vystřelovalo v gejzáru zeminy a žhavých uhlíků jako velrybí vodotrysk. Po chvílce si chlapec uvědomil, že slyší řev – hluboký a dunivý. Vlastně ho nevnímal ušima, ale celým tělem. Vibroval mu v břiše a za lebeční kostí.

Fastynger tasil pistole a nasázel do jámy několik přesných zásahů. Řev nabral na intenzitě a něco vyrazilo ven. Bylo to dlouhé a tlusté jako lidský trup, ale mnohem, mnohem delší. Abelio nerozeznával podrobnosti, ohniště skončilo rozmetáno po okolí, od hořících větviček chytla nať.

Zalesklo se kostěné plátování, obepínající dlouhé tělo jako masité kroužky žížalu. Hlava tvořená jen okrouhlou dírou s rotujícím ozubím se zavrtala do svahu a tvor zmizel.

„Co to... co to bylo!“ vydechl chlapec bez sebe hrůzou.

„Wyrm! Zemní drak. Ti zatracení vesničani museli zasypat díry po jeho norách!“ zafuněl jsem. Kdybych si všiml jen jediné kurevsky přesně vykroužené kruhové díry, nikdy bych do toho nešel. „Nehýbej se! Reaguje na teplo a otřesy. Když teď hoří pole, vyřadí se snad tam a my budem moct utéct.“

Fastynger si dřepł, schoval jednu pistoli a položil dlaň na zem, jako by doufal, že ucítí pohyb červova těla.

„Utéct?! Máme ho zabít, ne?“

„Na to mi platí moc málo. Navíc jsi tady ty. Až řeknu, vyrazíš tam k tomu skalisku!“ mávl k velikému balvanu zabořenému do travnatého svahu. „Pod něj se wyrm neprovtá ani tě neucítí.“

V tu chvíli se pod Abeliem propadla země. Chlapec stačil jen vykřiknout a zajel do hlíny až po uši.

Fastynger odhodil pistoli a skočil k němu z podřepu. Zachytil útlé zápěstí a zabránil klukovi v dalším sesuvu do hlubin.

„Wyrmova chodba!“ zafuněl. „Propadla se. Nemel sebou! Vy-táhnú tě, než si toho všimne.“

Marná snaha. Chlapec vyděšený na nejvyšší míru vřestěl jako siréna a kopal kolem sebe. Sjížděl díky tomu stále hlouběji, okraje jámy se drotily. Hlína slisovaná a vytvorená výměšky červích žláz se leskla jako starý porcelán.

Fastynger se rozkročil nad chlapcem, popadl ho pod pažemi a... země povolila i pod ním. Hvězdnaté nebe se najednou černalo někde vysoko nad jejich hlavami a kolem to páchlo syrovou zeminou a ještě něčím nasládle palčivým. Dunění podzvukového řevu zesílilo.

Teď nebyl čas na ohledy, Fastynger si klekl, nic si neušiml kopců do krku i obličje a zmítajícího se Abelia si vysadil na ramena. Pak už se stačilo jen ze všech sil vymrštit a kluk byl venku. Dopadl vedle díry jako zralá hruška, prudce oddechoval, bradu od krve, jak si ji při pádu narazil.

„Běž! Běž!“ řval Fastynger, ale to už hleděl do beztvareé tlamy, ježící se dlátovitými ozuby.

Chodbou se rozlehla střelba. Kulky neškodně klouzaly po kostěném okruží. Plátování do sebe zapadalo jako u mechanické hračky a nenechávalo žádný prostor pro uštědření rozhodující rány.

Fastynger se vrhl bestii vstříc a vrazil jí ruku až po loket do tlamy s ozuby uspořádanými do klesající spirály. Tlumeně to prásklo, pak ještě dvakrát a pistolník se odkulil do chodby. Chyběl mu rukáv a na paži velký kus kůže. Maso na mnoha místech označkovaly kruhové rány. Šly skoro až na kost, zbraň však van Hauten nepustil. Rosolovitý hlen pokrývající jeho ruku na vzduchu rychle tuhl, takže zranění nekrvácelo.

Raněný wyrm vyrazil k nebi jako proud živé hmoty obrněné šedými pláty. Nekonečné tělo opustilo podzemní sluj a zmítalo se v bláznivých smyčkách uprostřed hořících lánů kukuřice.

Fastynger se drápal po příkrých vytvrzených stěnách, v poslední fázi výstupu mu v ústrety vyrazila drobná ruka.

„Říkal jsem ti, že máš...“ Muž tak tak uhnul červímu ocasu, přeskočil ho a svalil se do trávy.

Wyrms dokonával, ale i v okamžiku smrti kolem sebe šířil zkázu. Metal na všechny strany hořící klasy a spletené chuchvalce natě. Požár se šířil a stával se mnohem nebezpečnějším než samotné monstrum.

„Mizíme!“ Pistolník popostrčil chlapce.

„Musí nám zaplatit! Zabili jsme ho! Zabili jsme zemního draka!“ vykřikoval Abelio nadšeně a zadýchaně, protože stěží stačil dlouhému kroku svého dospělého doprovodu.

„Za spálení úrody by nám určitě moc pěkně poděkovali. Ještě se máš co učit, mladej!“ odfrkl si Fastynger, ale když společně přeskakovali kořen uschlého buku, pleskl chlapce rozjařeně do zad a předběhl ho jako jankovitý kůň.

* * *

A tenhle muž že se teď jednoduše točil tam a zase zpátky v sotva znatelném průvanu podzemních chodeb. Abelio nevěřícně zíral na tělo poznamenané hladem i mučením a nechtělo se mu věřit, že má před sebou toho samého člověka, se kterým se tolikrát hádal i smál.

„Běž k němu. Musíš se sám přesvědčit. Musíš vidět, k čemu ho dohnala zbabělost.“

Muž s jizvou na čele, teď už Abelio věděl, že se jmenuje Jansen, jej postrčil k oběšenci. Strop v kobce byl nízký i na

desetiletého kluka a louče spíš čadila, než osvětlovala, i tak však Abeliovi zbývalo málo prostoru pro pochyby. Oběšenec měl Fastyngerovy rysy, jeho výšku, kostnatá ramena i dlouhé obratné ruce nyní smáčknuté do masové koule.

Váhavý krůček do komory páchnoucího výkaly. Tady neplatilo privilegium dvou kbelíků.

Abelia bodl u srdce osten výčitek, skoro jako by za to mohl on sám. Mnohem horší však byl vztek. Celý život mu někdo lhal, dokonce i vlastní matka. I Fastynger. Nejspíš si mysleli, že ho chrání, ale on to bral jako zradu. Postupně si vypěstoval citlivý smysl pro odhalování lží a polopравd. Teď cítil, že se ho Jansen snaží vmanipulovat do role opuštěného bezbranného tvorečka, kterého zradil jeho nejbližší. Měl se chytit prvního stébka v dosahu. Byl to jen pocit neoděný do slov a jasného významu, o to však byl intenzivnější.

„Proč jste to udělali?“

„My?“ Jansen překvapeně zalupal po dechu. Teď už trochu přehrával. „On sám se rozhodl, že pro něj bude pohodlnější, když tě tu nechá samotného. Neuspěl! Selhal a věděl to.“

Uvědom si, že jsi velice výjimečný mladý muž. Nejsi jako ostatní a přítomnost toho ubožáka tě špinila! Ty nejsi industriál, ale matyfysik – a vždycky jsi to věděl! S naší pomocí vyrosteš do výšin, kam už za tebou žádný žal ani zrada nedosáhne.“

Abelio se krok za krokem blížil k mrtvole. Její ruce, to byly jen houby nacucané krví, s prsty trčícími na všechny strany. Měl by se trást odporem, ale on místo toho posledních několik kroků běžel a přitiskl se k tělu, jako by ještě mohl cítit teplo a bezpečí, které mu van Hauten dokázal předat.

Lano upletené z cárů košile se pod dvojí zátěží napnu-lo a prasklo, mrtvola se svalila do slámy a Abelio vedle ní. Děravý kabát sklouzl a odhalil holou propadlou hrud' a hůlkovité paže.

„Už dost!“ Jansenův šepot se otíral o chladný kámen jako hadí břicho. „Nech ho za sebou a přidej se do našich řad. Budeme tvá rodina, dokud nebudeš dost silný, abys mohl